

দুঃসাহসিক অভিযান

হৰিপ্ৰসাদ চলিহা

৯৪(মি.)
২

অ. প্র. ক

৯৪(মি.)

মি. সোহাগ (মি.)
CHAL

অসম সাহিত্য সভা

কলিহাসঃনু
নাচভীত

অসম সাহিত্য সভা

দুঃশাস্ত্ৰিক অভিযান

হৰি শ্ৰসাদ চন্নিহা

অসম সাহিত্য সভা

DOOH-SAHAJIK ABHIJAN : A Collection of adventural stories compiled for children by **Hari prasad chaliha**,
Published by Satish Chandra Choudhury., General
Secretary Asam Sahitya Sabha, Chandraakanta Handique
Bhawan. Jorhat-1
First edition, 1991. Price Rs. 10.00 only.

দুঃসাহসিক অভিযান

লেখক :

হৰি প্ৰসাদ চলিহা

© লেখকৰ দ্বাৰা সৰ্বস্বত্ব সংৰক্ষিত

প্ৰকাশক

শ্ৰীসতীশ চন্দ্ৰ চৌধুৰী

প্ৰধান সম্পাদক

অসম সাহিত্য সভা

চন্দ্ৰকান্ত সন্দিকৈ ভৱন

যোৰহাট-৭৮৫০০১

প্ৰথম প্ৰকাশ

মাৰ্চ, ১৯৯১

মূল্য : ১০.০০ টকা মাত্ৰ

প্ৰচ্ছদপট :

ৰমেন্দ্ৰ নাৰায়ণ জোৱাদাৰ

মুদ্ৰণ :

ক্লাছিক এছোছিয়েট

গুৱাহাটী ক্লাব

গুৱাহাটী-৩

দুঃসাহসিক
অভিযান

লেখকৰ একাষাৰ—

নেদেখা বস্তু চাবলৈ, নোযোৱা ঠাইলৈ যাবলৈ ইচ্ছা কৰাটো মানুহৰ
সহজাত প্ৰবৃত্তি— কিন্তু সৰ্বসাধাৰণে সাহস নকৰা ভয়াবহ অথচ চাকল্যকৰ
কাম সাধন কৰিবলৈ এচাম অতি দুঃসাহসিক লোকে অবিৰাম চেষ্টা চলাই
থাকে। এনে অভিযানৰ শেষ নাই— আগতো আছিল, এতিয়াও আছে আৰু
আগলৈও থাকিব। নিজৰ জীৱন বিপন্ন কৰি হ'লেও নতুন অভিলেখ সৃষ্টি
কৰি এইসকল সাহসী ব্যক্তিয়ে প্ৰকৃতিৰ স্বাভাৱিক গতিৰ প্ৰতিকূল অৱস্থাক
প্ৰত্যাঙ্কান জনাই নিজে আত্ম-তুষ্টি লাভ কৰাৰ উপৰিও, প্ৰকৃতিৰ অটল গৰ্ভত
লুকাই থকা নানা অজান কথাৰ সম্ভেদ মুকলিলৈ উলিয়াই আনে।

‘দুঃসাহসিক অভিযান’ নামৰ সৰু কিতাপখনিত এনে কেইটামান
চাকল্যকৰ কাহিনী ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ বাবে উপযোগী কৰি যুগুতাই উলিওৱা
হৈছে ইয়াৰ দ্বাৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল আৰু অনুসন্ধিৎসুমনৰ পাঠক-পাঠিকাসকল
কিছু পৰিমাণে হ'লেও উপকৃত হ'লে সাৰ্থক মানিম।

২২/২/৯১ গুৱাহাটী

হৰি প্ৰসাদ চলিহা

১১৪ (সি.)

প্ৰধান সম্পাদকৰ এষাৰ

মানুহৰ আকাংক্ষাৰ অন্ত নাই। পৰীক্ষা নিৰীক্ষাবো অন্ত নাই। প্ৰকৃতিৰ স'তে দ্বন্দ্ব অথবা প্ৰতিকূলতাৰ বিৰুদ্ধে যুঁজেই মানুহৰ ইতিহাস। জীৱনৰ বিপদ সংকুলতাক নেওচি মানুহৰ ইতিহাসক, সভ্যতাক মহীয়ান কৰাৰ বাবে বন্ধ পৰিকৰ হোৱা কেইটিমান চমক লগোৱা কাহিনী একে থুপতে যুগুত কৰাৰ ফলশ্ৰুতিয়েই “দুঃসাহসিক অভিযান” গ্ৰন্থ। অসমীয়া শিশু সাহিত্যৰ বাবে, বিশেষকৈ কিশোৰ-কিশোৰীসকলৰ বাবে শ্ৰীযুত হৰিপ্ৰসাদ চলিহাৰ ই মহৎ অৱদান বুলিয়েই আমি ভাবো। স্বাভাৱিকতে কিশোৰ মন কৌতূহলী। গ্ৰন্থখনত এই কৌতূহল বক্ষা কৰাৰ বাবে লেখকে সততে সচেতন হোৱাও আমি দেখা পাইছোঁ।

অসম সাহিত্য সভাই ইতিমধ্যে এক অভিলেখ সংখ্যক শিশু সাহিত্যৰ প্ৰকাশ কৰি অসমীয়া সাহিত্যৰ এই দিশটোত প্ৰভূত বৰঙণি আগবঢ়াইছে বুলি আমি ক'ব পাৰো। সভাৰ ১৯৮৯-৯০ বৰ্ষৰ প্ৰকাশন আঁচনিৰ অনুমোদন সাপেক্ষে তথা সেই সময়ৰ মাননীয় সভাপতি মহিম বৰাদেৱৰ পৰামৰ্শমতে শ্ৰীযুত চলিহাদেৱৰ গ্ৰন্থখন প্ৰকাশ কৰি উলিওৱা হ'ল। অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে সভাৰ অনুৰোধ বক্ষা কৰি গ্ৰন্থখনৰ পাণ্ডুলিপি প্ৰস্তুত কৰি দিয়াৰ বাবে আমি শ্ৰীযুত চলিহাদেৱৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'লো।

বিশিষ্ট সমালোচক, কটন কলেজৰ অধ্যাপক প্ৰদীপ আচাৰ্য্যই গ্ৰন্থখনৰ পুনৰীক্ষণৰ লগতে কেইটিমান প্ৰয়োজনীয় পৰামৰ্শ আগবঢ়াইছে। আমি তেওঁৰ ওচৰতো কৃতজ্ঞ হৈ ৰ'লো। বেটুপাত তথা ভিতৰৰ অলংকৰণ আদিত সহায় কৰা বাবে কবি, শিল্পী ৰমেন্দ্ৰ নাৰায়ণ জোৱাদাৰলৈ শলাগ ৰ'ল। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ কৃতি ছাত্ৰ এম, কামালুদ্দিন আহমেদে আৰ্হি কাকত চোৱাৰ দায়িত্ব লৈছিল। তেওঁলৈও আমাৰ ধন্যবাদ থাকিল।

গুৱাহাটীৰ ক্লাছিক এছোছিয়েটৰ স্বত্বাধিকাৰী তথা কৰ্মচাৰীবৃন্দক ধন্যবাদ জনালোঁ।

আশাকৰোঁ অসমৰ সমূহ পাঠক সমাজে গ্ৰন্থখনৰপৰা উপকৃত হ'ব।

॥ চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী ॥

২ মাৰ্চ/৯১

চন্দ্ৰকান্ত সন্দিকৈ ভৱন

যোৰহাট-৭৮৫০০১

শ্ৰীসতীশ চন্দ্ৰ চৌধুৰী

প্ৰধান সম্পাদক

অসম সাহিত্য সভা

সূচীপত্ৰ

১। মেক আৱিষ্কাৰ	৭
২। গুপ্ত পুলিচৰ হাতত ড° চান ইয়েট চেন	১৩
৩। হিটলাৰক বিশ্বাসঘাটকতা কৰা নাজী চোৰাংচোৱাজন	১৮
৪। বিশাল সমুদ্ৰত অকলশৰীয়া নাৱিক	২৪
৫। নাজী সেনাধ্যক্ষৰ অপহৰণ	৩০
৬। ভয়াবহ সাগৰীয় দুৰ্ঘটনাত টিটানিক	৩৫
৭। স্বাধীন সুৰংগ	৪০

মেক আৰিষ্কাৰ

পৃথিৱীখনৰ বাস্তৱ সত্যতা যুগ যুগ ধৰি বহস্যাবৃত হৈয়েই আছিল।
 প্রকৃততে পৃথিৱীখনৰ কেইটা মেক আছিল সেই কথা কোনেও নাজানিছিল।
 উত্তৰ মেক আৰু দক্ষিণ মেক আৰিষ্কাৰ হোৱাতহে এই বহস্যৰ সমাপ্তি
 ঘটিছিল। কিন্তু এই আৰিষ্কাৰৰ মূলতে আছিল এদল অতি সাহসী
 অভিযানকাৰীৰ নেৱানেপেৰা চেষ্টা আৰু চুলি ঠিয় হোৱা অভিজ্ঞতা। বৰাট
 পেৰীয়ে উত্তৰ মেক আৰু কেপ্টেইন স্কট আৰু এমাণ্ডাচনে যুটীয়াভাৱে
 দক্ষিণ মেক আৰিষ্কাৰ কৰি গোঁৱৰ লাভ কৰিছিল। কিন্তু দক্ষিণ মেক
 আৰিষ্কাৰ কৰাটো অতি কষ্ট সাধ্য আছিল। ইয়াৰ বিশদ বিৱৰণ কেপ্টেইন
 স্কটৰ দিনপঞ্জীত পোৱা গৈছিল।

গোটেই অঞ্চলটোৱেই বৰফে আগুৰি ৰাখিছিল। ঘন বৰফৰ মাজে মাজে একোটা পানীৰ ডোঙা আছিল। এনে অৱস্থাত যিকোনো লোকেই ঘূৰি আহিলেহেঁতেন, কিন্তু ৰবাৰ্ট পেৰী আৰু তেওঁৰ সহযোগী হেনচেন তাৰ ব্যতিক্ৰম আছিল। তেওঁলোক দুয়ো শ্লেজ গাড়ীত আগবাঢ়ি গৈছিল। গাড়ীবিলাক ৬০ টা কুকুৰে টানি নিছিল।

হঠাতে ৰবাৰ্টে তেওঁলোকৰ যাত্ৰাৰ গতি চাই ল'বৰ বাবে তেওঁৰ কম্পাচটো উলিয়াই চালে। কিন্তু বৰ আচৰিত কথা যে, তেওঁৰ কম্পাচটোৰ বেজীটোৱে কাম নকৰা হ'ল। তেওঁ বহুত চেষ্টা কৰি চালে, কিন্তু বেজীটো কোনোমতেই নুঘুৰা হ'ল। তেওঁ হতভম্ব হ'ল, ইয়াৰ অবিহনে তেওঁলোকৰ যাত্ৰাৰ গতি নিৰ্ধাৰণ কৰা সম্ভৱ নাছিল। এইটো নিৰ্মম সত্য যে, তুষাৰ সাগৰৰ মাজত গতি হেৰুৱা মানে মৃত্যু অনিবাৰ্য। মৃত্যু সকলো মানুহৰ বাবেই অতি নিদাৰুণ আৰু বেদনাদায়ক। ৰবাৰ্টৰ দৰে যিমানেই সাহীয়াল নহওঁক লাগে, কোনেও এই মৃত্যু যাতনাৰপৰা হাত সাৰিব নোৱাৰে। তথাপি ৰবাৰ্টৰ সাধাৰণ জ্ঞানে তেওঁৰ মগজুত ক্ৰিয়া কৰিলে। তেওঁ সিদ্ধান্ত ল'লে যে সেইটো নিশ্চয় উত্তৰ মেৰুৱেই হ'ব। এই ধাৰণাটো তেওঁৰ মগজুলৈ অহাত তেওঁ কম্পাচটো আকৌ জোকাৰি চালে। কিন্তু বেজীটো তেতিয়াও নুঘুৰিলে। এইটোৱে প্ৰকৃততে ৰবাৰ্টৰ কাৰণে বিজয় উল্লাসহে আনিলে। কাৰণ শূন্য ডিগ্ৰী দ্ৰাঘিমাতে সকলোবিলাক দিশ নিৰ্ণায়ক যন্ত্ৰ অকামিলা হৈ যায়। ৰবাৰ্টে আনন্দতে জঁপিয়াই উঠিল। তেওঁ উত্তৰ মেৰু পালেগৈ। তেওঁৰ ২০ বছৰ ধৰি পুৰি অহা সপোন দিঠকত পৰিণত হ'ল। তথাপি এই আৱিষ্কাৰ অতি সহজলব্ধ নাছিল। ইয়াৰ কাৰণে অতি সাৱধানৰে আঁচনি ল'বলগীয়া হৈছিল।

ইয়াৰ আগতে পৃথিৱীখনৰ অৱস্থা সম্পৰ্কে অতি ভুল ধাৰণা কিছুমান আছিল। পৃথিৱীখনৰ কেইবাটাও মেৰু থকা বুলিও কল্পনা কৰা হৈছিল আৰু পৃথিৱীখনৰ কোনো কোনো অঞ্চলত যে ২৪ ঘণ্টা ধৰি অন্ধকাৰত থাকিব লাগে সেই কথা ভাবিবই নোৱাৰিছিল। ৰবাৰ্টৰ আগতে উত্তৰ মেৰুলৈ বহুতো লোকে অভিযান চলাইছিল। কিন্তু সকলোৱেই বিফল মনোৰথ হৈছিল। উত্তৰ মেৰু আৱিষ্কাৰ কৰা প্ৰথমজন ব্যক্তি আছিল ৰবাৰ্ট। ১৮৫৬ চনত ৰবাৰ্ট পেৰীৰ আমেৰিকাত জন্ম হৈছিল। তেওঁ অতি তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ আৰু এজন পৈণত খেলুৱৈ আছিল। তেওঁ কাৰিকৰী শিক্ষা লাভ কৰি নৌ-বাহিনীৰ এজন বিষয়া হিচাপে চাকৰি জীৱন আৰম্ভ কৰিছিল।

ৰবাৰ্ট আৰম্ভণিৰপৰাই অতি দুঃসাহসী আছিল। তেওঁ প্ৰথমতে ১৮৮৬

চনত গ্ৰীণলেণ্ড ভ্ৰমণ কৰিছিল। তেওঁৰ এইটো বিশ্বাস আছিল যে উত্তৰ মেৰুৰ সীমা গ্ৰীণলেণ্ড পৰ্যন্ত আছিল। সেয়ে তেওঁ অভিজ্ঞতাৰ কাৰণে এই অভিযান লৈছিল বুলি নিজেই পিছত কৈছিল।

১৮৯১ চনত তেওঁ নৌ-বাহিনীৰপৰা ছুটী লৈ উত্তৰ মেৰু অভিযানৰ কাৰণে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। তেওঁৰ পৰিবাৰ জোচেফেনো তেওঁৰ সহযাত্ৰী হ'ল। তেওঁলোকৰ লগত যোৱা কেইজনমানে আৰু আগবাঢ়ি যাবলৈ আশংকা কৰিছিল। হাড় কঁপোৱা চেঁচাই তেওঁলোকক বৰ ভয় খুৱাইছিল। কিন্তু ২০ টা কুকুৰে সৈতে ২ খন শ্লেজ গাড়ী লৈ ৰবাৰ্টে কম সংখ্যক অভিযানকাৰীৰ সৈতে সাত বছৰীয়া দীঘলীয়া যাত্ৰাত অগ্ৰসৰ হ'ল। যেতিয়া তেওঁৰ লক্ষ্যস্থান পাবলৈ মাত্ৰ ৫০ মাইল আছিল তেতিয়া তেওঁ ঘূৰি আহিবলগীয়া হৈছিল। তেওঁৰ ভৰিৰ আঙুলিকেইটা ইতিমধ্যে বৰফত উৰলি গৈছিল আৰু ভৰিৰ এডাল হাড় ভাগি গৈছিল। তেওঁৰ ভৰিখনৰ হাড়ডাল ভাল হওঁতে প্ৰায় দুবছৰ লাগিছিল। তথাপিটো উত্তৰ মেৰু আৱিষ্কাৰ কৰাৰ উদ্যম তেওঁৰ মনৰপৰা কেতিয়াও আঁতৰি যোৱা নাছিল।

ইতিমধ্যে তেওঁ এক্সিম'বিলাককো সহায় কৰিছিল। তেওঁলোকে বসবাসৰ বাবে উপযোগী কৰি লোৱা কঠিন পাহাৰবোৰ তেওঁ পৰিভ্ৰমণ কৰি লৈছিল। আকাশৰপৰা তললৈ পৰি যোৱা ৯০ টন ওজনৰ গধুৰ নক্ষত্ৰ এটাও আৱিষ্কাৰ কৰিছিল। এই নক্ষত্ৰটো এতিয়াও আমেৰিকাৰ নিউইয়ৰ্ক যাদুঘৰত সযতনে সংৰক্ষণ কৰি ৰখা হৈছে। ১৯০২ চনৰ ৫ এপ্ৰিল তাৰিখে ৰবাৰ্টে উত্তৰ মেৰুলৈ যোৱাৰ পথ বদলি কৰি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। এইবাৰ তেওঁ গ্ৰীণলেণ্ডৰ পৰিবৰ্তে কলম্বীয়া হৈ যাবলৈ ল'লে। এই অভূতপূৰ্ব আৰু দুঃসাহসিক অভিযানটোত তেওঁ তিনিজন এক্সিম'ৰ সহায় লাভ কৰিছিল। কিন্তু তেওঁলোকে ৰবাৰ্টৰ লগত গ্ৰীণলেণ্ড পৰ্যন্ত মাথো যাব পাৰিলে। আকৌ এবাৰ ৰবাৰ্টে অতি হতাশাৰে ঘূৰি আহিবলগীয়া হ'ল। ইয়াৰ তিনিবছৰৰ পিছত তেওঁ এই প্ৰত্যাহ্বানটো আকৌ গ্ৰহণ কৰিলে। ঘণ্টাত ৫০ মাইল বেগত বোৱা ভয়ংকৰ তুষাৰ জোঁৱাৰে তেওঁক এইবাবো ঘূৰি আহিবলৈ বাধ্য কৰালে। এই ঘটনাৰ ঠিক এবছৰৰ পিছতে তেওঁ আকৌ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। এইবাবো তেওঁ আৰু তেওঁৰ সহযাত্ৰীসকলে হাড়কঁপোৱা তুষাৰ ঠাণ্ডা প্ৰবাহ তালদৰেই ভোগ কৰিছিল। কিন্তু এইবাৰ তেওঁলোক হতাশ নহৈ যাত্ৰাপথত আগুৱাই গৈছিল। কিন্তু উত্তৰ মেৰু পাওঁ পাওঁ হওঁতে শেষত ৰবাৰ্ট আৰু হেনচেনহে থাকিলগৈ। বাকীসকলে ঠাণ্ডা সহ্য কৰিব নোৱাৰি ঘূৰি আহিবলৈ বাধ্য হৈছিল।

৬ এপ্ৰিলৰ দিনা পুৱা তেওঁলোকৰ কম্পাচটো আকৌ কাম নকৰা হ'ল। তাৰদ্বাৰা তেওঁলোকে অৱশ্যে আগজাননী পালে। উত্তৰ মেকৰ শিখৰলৈ উঠি তেওঁলোকে এমেৰিকান পতাকা পুতিলেগৈ আৰু তাত তেওঁলোক ৩০ ঘণ্টা সময় কটালে।

বৰাট আৰু হেনচেনে জুলাই মাহৰ শেষৰ সপ্তাহত সগৌৰৱে ঘূৰি আহিল। তেওঁলোকক বাষ্ট্ৰপতি ৰুজভেল্টে আদৰণি জনালে। বৰাটক নৌ-বাহিনীৰ বীয়েৰ এডমিৰেল হিচাপে নিযুক্তি দিলে। প্ৰকৃততে বৰাট আৰু হেনচেনক লৈ সমগ্ৰ বিশ্ব গৌৰৱান্বিত।

স্বাভাৱিকতে মানুহ জাতি কৌতূহলপূৰ্ণ। উত্তৰ মেকৰ আৱিষ্কাৰে তেওঁলোকৰ জ্ঞান অন্বেষণৰ হেঁপাহ তুষ্ট কৰিব পৰা নাছিল। তেওঁলোকে তাৰ পিছত দক্ষিণ মেকৰ অনাৱিষ্কাৰ হৈ থকা বহস্য উদ্ঘাটন কৰিবৰ বাবে উদগ্ৰীৱ হৈ উঠিল। দক্ষিণ মেক উত্তৰ মেকতকৈ ৯০০০ ফুট উচ্চ, ঠাণ্ডাও অনেক বেছি। গৰমকালিও তাৰ তাপমাত্ৰা শূন্য ডিগ্ৰীৰ তলত থাকে। দহদিন ধৰি কেণ্ডেইন স্কট আৰু অন্য দুজনে বৰফৰ ধুমুহাৰ সৈতে অতি সাহসেৰে যুঁজি থাকিল। তেওঁলোকৰ খাদ্যৰ ভঁৰালটো ১১ মাইল দূৰত আছিল। কেণ্ডেইন স্কটে সেই ঠাইলৈ যাবলৈ অতি চেষ্টা কৰিও বিফল হৈছিল। তেওঁ বিফল মনোৰথ হৈ তেওঁলোকৰ কেম্পলৈ ঘূৰি আহিবলৈ বাধ্য হৈছিল। তেওঁলোক তিনিওজন বৰ হতাশাগ্ৰস্ত হৈ বহি পৰিল। কেণ্ডেইন স্কটে তেওঁৰ দিন পঞ্জীখন লিখিবলৈ ল'লে। তেওঁলোকে যত্নৰ ক্ৰটি কৰা নাছিল, অথচ তাৰপৰা আগলৈকো যাব নোৱাৰা হ'ল। তেওঁলোকে নিদাৰ্শভাৱে মৃত্যুলৈ বাট চাই ব'ল।

যেতিয়া ৭ মাহ জুৰি কেণ্ডেইন স্কটৰপৰা কোনো খবৰ পোৱা নগ'ল, তেওঁৰ লগৰ অভিযানকাৰীসকলে তেওঁলোকক বিচাৰি ওলাল। অভিযানকাৰী দলটোৱে যেতিয়া সেই ঠাইডোখৰ বিচাৰি পালেগৈ তেতিয়া আশ্চৰ্যজনকভাৱে তাত বৰফৰে আগুৱা অৱস্থাত তিনিটা মৃতদেহহে পালেগৈ। কেণ্ডেইন স্কটৰ কোটৰ জেপৰপৰা তেওঁ এখন দিনপঞ্জী বিচাৰি উলিয়ালে। তাত এই কঠিন অভিযানটোৰ নিৰ্মম অভিজ্ঞতাবোৰ বিস্তৃতভাৱে লিখা আছিল। আগতেই কোৱা হৈছে যে দক্ষিণ মেক আৱিষ্কাৰ কৰাটো উত্তৰ মেকতকৈ বেছি কষ্টকৰ আছিল। এনে অভিযান আৰম্ভ কৰা কেণ্ডেইন স্কট প্ৰথম নাছিল। তেওঁৰ আগতে এমাণ্ডচনে এই অভিযান আৰম্ভ কৰিছিল। ১৯১১ চনৰ চেপ্তেম্বৰ মাহৰ ১৬ তাৰিখে এমাণ্ডচনে দক্ষিণ মেক

আৱিষ্কাৰ কৰিছিল। কেণ্ডেইন স্কটে ১৯১২ চনৰ ১৭ জানুৱাৰী তাৰিখে এই মেক অঞ্চল আৱিষ্কাৰ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। ইয়াৰ আগতেও কেণ্ডেইন বুক আৰু বছে দক্ষিণ মেক আৱিষ্কাৰ কৰিবলৈ অভিযান হাতত লৈছিল। বছে এটা দ্বীপপুঞ্জ, এখন সাগৰ আৰু এটা ডাম পাইছিলগৈ বৰ্তমানে বছেৰ নামেৰে এইকেইটাক বছে দ্বীপপুঞ্জ, বছে ডাম আৰু বছে সাগৰ নামেৰে নামাংকিত কৰা হ'ল।

বছেৰ আৱিষ্কাৰৰ পক্ষম বছেৰ পিছত কেণ্ডেইন স্কটে আৰু ৪০ জন সহযোগী লৈ ১৯০১ চনত দক্ষিণ মেকলৈ অভিযান আৰম্ভ কৰিলে। এই সাহসী দলটোৱে অভিযানৰ সময়ত বহুটো অসুবিধা ভোগ কৰিবলগীয়া হৈছিল। প্ৰকৃতিয়ে আনি দিয়া নানা বিপৰ্যয় তেওঁলোকে হেলাৰঙে সহ্য কৰি যাত্ৰা পথত আগুৱাই গৈ আছিল। স্কট আৰু কেইজনমান গৈ ৮২ ডিগ্ৰী দ্ৰাঘিমা পালেগৈ, কিন্তু দক্ষিণ মেক পাবলৈ তেতিয়াও ৫০০ মাইল বাকী আছিল। তেওঁলোকে কঠিন বৰফৰ সাগৰ ভেদ কৰি আৰু আগবাঢ়িব নোৱাৰিলে। খাদ্য-বস্তু শেষ হৈ আহিল। বাধ্য হৈ তেওঁলোক ঘূৰি আহিল।

কেণ্ডেইন বৰাটৰদৰে কেণ্ডেইন স্কটো সহজে পৰাজয় মানি লোৱা বিধৰ ব্যক্তি নাছিল। ১৯১০ চনত স্কটে আৰু এটা অভিযান আৰম্ভ কৰিলে। এইবাৰ তেওঁ চাইবেৰীয়াৰপৰা অনা ঘোঁৰা লগত লৈ গৈছিল। এই ঘোঁৰাবিলাকে বৰফৰ ওপৰত যাব পাৰিছিল। নিউজিলেণ্ড পাওঁতে স্কটে অপ্ৰত্যাশিতভাৱে এমাণ্ডচনৰপৰা এটা তাৰবাতা পালে। এমাণ্ডচনো অন্যফালেদি এই যাত্ৰাত অগ্ৰসৰ হৈছিল। এওঁলোক দুয়ো গৈ বছে দ্বীপপুঞ্জতে লগ লাগিলগৈ। এওঁলোক দুয়োজনেই দক্ষিণ মেকত আৰোহণ কৰিবলৈ উদগ্ৰীৱ হৈ উঠিল। আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকেই প্ৰথম হৈ মেক পাবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। কিন্তু স্কটৰ দৃঢ় বিশ্বাস আছিল যে তেওঁ প্ৰথম হ'বই, কাৰণ তেওঁৰ লগত চাইবেৰীয়াৰ ঘোঁৰা আছিল। কিন্তু ভাগ্যই তেওঁৰ প্ৰতিকূলে ঠিয় দিছিল। অনৰ্গল তুষাৰ বৃষ্টিৰ বাবে স্কটে তেওঁৰ অভিযান বন্ধ কৰিবলগীয়া হৈছিল। তাৰ উপৰিও তেওঁৰ কুকুৰবিলাকো ভাগৰি পৰিছিল। সেইকাৰণে সিহঁতক ঘূৰাই পঠোৱা হৈছিল। কিন্তু অতি নিষ্ঠুৰ মুহূৰ্তবোৰ আহিবলৈ তেতিয়াও বাকী আছিল। ঘোঁৰাবিলাকক খুৱাবৰ বাবে খোৱা বস্তু শেষ হ'ল। সেইকাৰণে সিহঁতক মাৰি পেলাবলগীয়া হৈছিল। শেষ অৱস্থাত গ্লেজ গাড়ীবোৰ তেওঁলোকে নিজেই টানি নিবলগীয়া হৈছিল। সেই সময়ত তেওঁলোকে দক্ষিণ মেক পাবলৈ আৰু ১২০ মাইল আছিল।

তেওঁলোকৰ দলটোত মাত্ৰ ৫ জন অভিযানকাৰী আৰু এখন স্লেজ গাড়ীহে ব'লগৈ। বাকীবিলাক যাত্ৰাকালত মৃত্যু মুখত পৰিছিল আৰু সেইদৰে কেপ্তেইন স্কটে যেতিয়া চূড়ান্তভাৱে দক্ষিণ মেকু পাবলৈ সক্ষম হৈছিল, তেতিয়া তেওঁ আনন্দত আত্মহাৰা হোৱাৰ পৰিবৰ্তে মৃত্যুৰ এটা আঘাতহে পাইছিল, তাৰ কাৰণ আছিল তেওঁ তাত গৈ পোৱাৰ আগৰেপৰাই নৰেৰ জাতীয় পতাকা উৰি আছিল। এয়ে শেষ নাছিল, স্কটৰ অতি দুঃসাহসী সহযাত্ৰী ইভেনচৰ এটা ডাঙৰ সুপীকৃত বৰফৰ পাহাৰত খুন্দা খাই মৃত্যু হৈছিল। কেপ্তেইন স্কটৰ ভবিৰ আঙুলিবোৰ চিগি গৈছিল আৰু এটা দুৰ্গপলীয়া ৰাতি তেওঁ বৰফৰ ধুমুহাত হেৰাই গৈছিল। প্ৰকৃততে স্কটে তেওঁৰ জীৱন আহুতি দিছিল। তেওঁ ভগ্ন শৰীৰেৰে তেওঁৰ সহযাত্ৰী কেইজনৰ বোজা হ'ব বিচৰা নাছিল বৰং তেওঁ স্বইচ্ছাই মৃত্যুক সাৱটি লৈছিল। ৰাতি ঘৰৰপৰা ওলাই যোৱাৰ সময়ত তেওঁ লিখি থৈ যোৱা টোকাৰপৰা অনুমান কৰিব পৰা গৈছিল— “মই বাহিৰলৈ ওলাই গৈছোঁ, ঘূৰি আহোতে দেৰি হ'ব পাৰে, কিন্তু মোৰ কাৰণে অকণো চিন্তা নকৰিব।”

বাহ্যিকভাৱে দেখাত প্ৰকৃতি কেপ্তেইন স্কটৰ প্ৰতিকূলে আছিল। পুৰা দহদিন ধৰি তেওঁ প্ৰকৃতিৰ প্ৰচণ্ডতাৰ লগত একেৰাহে যুদ্ধ কৰি আছিল। কিন্তু ই কোনো কামত নাছিল। তেওঁ আৰু তেওঁৰ অন্য দুজন সহযাত্ৰীৰে সৈতে তেওঁলোকৰ খাদ্য উঁৰালটোৰ ওচৰ চাপিবলৈ নোৱাৰিলে। তেওঁৰ দিনপঞ্জীত ভুক্ত কৰা শেষৰ লিখনিত তেওঁলোকৰ ভীষণ অসুবিধা আৰু কষ্টৰ কথা পোৱা গৈছিল। শেষত তেওঁ বুজি উঠিছিল যে, মৃত্যুৰ তৰোৱালখন তেওঁৰ ডিঙিৰ ওপৰত ওলমি আছিল। তেওঁৰ নিজৰ ভাষাৰে “আমি আৰু বাচি থাকিবলৈ সক্ষম নহ'ম। ঈশ্বৰে যেন আমাৰ পৰিয়ালবোৰক দয়া কৰে।” তেওঁলোক তিনিওজনৰ মৃত্যু হ'ল। মৃত্যুৰ সময়ত কেপ্তেইন স্কটৰ হাতখনে তেওঁৰ বন্ধু উইলিয়ামৰ বাহুত ধৰি আছিল। স্কটে তেওঁলোকৰ দুঃসাহসিক যাত্ৰাৰ বিৱৰণ লিখি নোযোৱা হ'লে এই অভিযানত তেওঁলোকৰ অৱদানৰ কথা মানুহে একেৰাহেই নাজানিলেহেঁতেন। তেওঁৰ দিনপঞ্জীখনে দক্ষিণ মেকুৰ নজনা বহুতো বহস্য মুকলি কৰিলে আৰু কেপ্তেইন স্কটক অবিস্মৰণীয় কৰি তুলিলে।

গুপ্ত পুলিচৰ হাতত ড° চান ইয়েট চেন

ড° চান ইয়েট চেন আধুনিক চীন দেশৰ নিৰ্মাতা আছিল। তেওঁ মক্কু একনায়কত্ববাদৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ আৰম্ভ কৰিছিল। আৰু চীনদেশক এখন সাম্যবাদী ৰাষ্ট্ৰ হিচাপে গঢ়ি তুলিছিল। এই লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ যাওঁতে ড° চানে বহুতো যুঁজ-বাগৰ কৰিবলগীয়া হৈছিল আৰু কেইবাবাৰো কাৰাবৰণ ভুগিবলগীয়া হৈছিল। ডেকা বয়সত নিজকে ৰক্ষা কৰিবলৈ তেওঁ লওনলৈ পলাই গৈছিল। লওনতো গুপ্তচৰে তেওঁৰ পিছ এৰা নাছিল আৰু শেষত তেওঁক ধৰা পেলাইছিল। এটা সময়ত তেওঁ চূড়ান্তভাৱে শাস্তি ভোগাৰ অৱস্থা পাইছিলগৈ।

তেওঁৰ প্ৰত্যুৎপন্নতাবৰ বাবেই তেওঁ গুপ্তচৰ বাহিনীৰ হাতৰপৰা সাৰি যাব পাৰিছিল আৰু এই লোমহৰ্ষক ঘটনাই হ'ল এই কাহিনীৰ মূল।

সাধাৰণ পোচাক পিন্ধা ডেকা মানুহ এজনে লণ্ডনৰ গীৰ্জাত এখন গুৰুত্বপূৰ্ণ আলোচনাত যোগদান কৰিবলৈ গৈছিল। তেওঁৰ নাম আছিল চান ওৱান। তেওঁক যে গুপ্তচৰ বাহিনীয়ে অনুসৰণ কৰিছিল, সেইবিষয়ে তেওঁ একেবাৰেই নাজানিছিল। তেওঁ যি মাত্ৰকে বাস্তাটো পাৰ হৈছিল, ঠিক সেই মুহূৰ্ততে তেওঁক অনুসৰণ কৰি যোৱা লোকজনে তেওঁৰ লগত অতি সহজ আৰু শুদ্ধ ইংৰাজীত কথা পাতিবলৈ ল'লে। অলপ আলোচনা কৰাৰ পিছতে দুয়োজনে চীনা ভাষাত কথা-বতৰা পাতিবলৈ ধৰিলে। সম্পূৰ্ণ চীনদেশীয় পোচাক পিন্ধা এই মানুহজন চান ওৱানৰ বাঁওফালে খোজকাঢ়ি গৈ আছিল। এনে সময়তে আৰু এজন চীনদেশীয় মানুহ আহি তেওঁলোকৰ লগত যোগ দিলেহি আৰু তেওঁ চানক চাহ একাপ খাবলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিলে। চানে অৱশ্যে নম্ৰতাৰে নিমন্ত্ৰণ প্ৰত্যাখ্যান কৰিলে। অলপ সময়ৰ পিছতে তৃতীয়জন চীনদেশীয় মানুহ আহি তেওঁলোকৰ লগ লাগেহি। চানে কিন্তু তেতিয়াও অৱস্থাৰ গুৰুত্ব অনুভৱ কৰিব পৰা নাছিল। তেওঁ খোজকাঢ়ি লগে লগে আগবাঢ়ি গৈছিল। তেওঁলোকৰ কামটো সম্পূৰ্ণ কৰি তুলিবৰ বাবে মানুহ কিজন হঠাতে বৰ ব্যস্ত হৈ উঠিল। তেওঁলোকে মুহূৰ্ততে চানক ধৰি পেলালে আৰু ৪৯ নং পোৰ্টলেণ্ডৰ চীনা দূতাবাসৰ এটা কোঠালৈ লৈ গ'ল। চান ওৱানৰ বাবে তেতিয়া সকলো কথা স্পষ্ট হৈ পৰিল।

সেই সময়ত চীনদেশত মন্ধু বংশৰ ৰাজত্ব চলি আছিল আৰু তেওঁলোকৰ গুপ্তচৰ বাহিনীয়ে বহুদিন ধৰি চান ওৱানক বিচাৰি ফুৰিছিল আৰু শেষত চানক আটক কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'ল।

কিন্তু চানক ইমানদিনে বিচাৰি ফুৰাৰ কি কাৰণ হ'ব পাৰে? তেওঁ কি অপৰাধ কৰিছিল? বেৰিষ্টাৰ হেইলীভীয়ে চান ওৱানক আটক কৰাৰ কাৰণ জনালে। ৰজা মন্ধুৰ বিৰুদ্ধে প্ৰচাৰ পত্ৰ বিলাই প্ৰজাবৰ্গক উচটাই তোলাৰ অভিযোগত চানক অভিযুক্ত কৰা হৈছিল। 'মেজেষ্টিক' নামৰ জাহাজখনৰ যোগেদি লণ্ডনলৈ পলাই যোৱাৰ বাবেও তেওঁক অভিযুক্ত কৰা হৈছিল।

চানে মুকলিভাৱে চাব হেইলীভীৰ অভিযোগবোৰ অগ্ৰাহ্য কৰিছিল। তাৰ পৰিবৰ্তে চানে যুক্তি দৰ্শাইছিল যে তেওঁতো চান ওৱান নাছিল।

কিন্তু হেইলীভীয়ে সেইকথা বিশ্বাস কৰা নাছিল। তেতিয়া চান ওৱানে তেওঁৰ ইংৰাজ বন্ধুসকলক খবৰ দিবৰ বাবে অনুমতি বিচাৰিলে। হেইলীভীয়ে সেই অনুমতি দিবলৈ মান্তি নহ'ল; কিন্তু ঘৰৰ মালিকক খবৰ দি তেওঁৰ যাৱতীয় সামগ্ৰী অনাই ল'বলৈ ক'লে। চান ওৱানে এইটো কৰিবলৈ মান্তি নহ'ল কাৰণ তেওঁৰ মতে ইয়াৰদ্বাৰা হেইলীভীৰ কু-অভিপ্ৰায়টোকহে সহায় কৰা হ'লহেঁতেন। আশ্চৰ্যজনকভাৱে হেইলীভীৰ অভিযোগবোৰ সম্পূৰ্ণৰূপে সঁচা আছিল। ৰজা মন্ধুৰ দৃষ্টিত চান ওৱান এজন বিশ্বাসঘাতক আছিল, যি চীনাৰ সৰ্বমুখী মাজত মন্ধু বংশৰ বিপক্ষে প্ৰচাৰ কাৰ্য চলাইছিল। চান ওৱানে হংকং, চিংগাপুৰ, ইয়াকুহোমা, ব'নটয়া, হনলুলু আৰু চান ফ্ৰান্সিচকোলৈ যোৱাৰ পিছত লণ্ডনলৈ পলাই গৈছিল। লণ্ডনত চানে তেওঁৰ পুৰণি ঘৰুৱা শিক্ষক কেণ্ডলী আৰু মেছনক লগ পাইছিল। তেওঁৰ শিক্ষক দুজনে তেওঁক চীনা গুপ্তচৰৰ বিষয়ে সাৱধান কৰি দিছিল। কিন্তু চান ওৱানে তেওঁক লণ্ডনত কোনেও একো কৰিব নোৱাৰিব বুলি বালসুলভভাৱে ধাৰণা কৰিছিল আৰু তেওঁ এই বিষয়ত বৰ আশাবাদী আছিল। কিন্তু গুপ্তচৰ বাহিনীয়ে তেওঁক ধৰি চীনা দূতাবাসলৈ লৈ গৈছিল, সেই অঞ্চলত ইংৰাজৰ শাসনতকৈ চীনদেশৰ আইন কানুনহে চলিছিল। চান ওৱানে তেওঁৰ অমূলক আশাবাদীতাৰ বাবে শেষত মূল্য দিব লগা হ'ল। তেওঁক কাৰাৰুদ্ধ কৰা হ'ল। ১১ দিনলৈকে চানে সকলো আশাবাদ দি জেইলত দিন কটাবলগীয়া হৈছিল। কিন্তু জেইলৰপৰা ওলাই যাবৰ বাবে চান ওৱান অৰ্থৈৰ্য হৈ উঠিছিল। ধুবি আৰু জমাদাৰ কেইজনৰ লগত বন্ধুত্ব গঢ়ি তুলিবৰ বাবে চেষ্টা কৰিও তেওঁ বিফল হৈছিল। পিছদিনাখন দূতাবাসৰ প্ৰথম বিষয়া টেংগে চানক তেওঁৰ ওপৰত অনা অভিযোগটোৰ সঁচা বুলি স্বীকাৰ কৰিবৰ বাবে ফুচুলাবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। কিন্তু চান ওৱান অলৰ-অচৰ আছিল। টেংগে তেওঁৰ চেষ্টাত বিফল হৈ চানক ভয় খুৱাই সতৰ্ক কৰি দিলে যে তেওঁক চীনদেশলৈ পঠাই দিয়া হ'ব— য'ত মৃত্যু বিতীৰ্ষিকাই তেওঁৰ বাবে বাট চাই আছিল। আনকি মৃত্যু আতংকইও চানক ভয় খুৱাব নোৱাৰিলে। তাৰ বিপৰীতে চানে টেংগক প্ৰত্যাশ্বান জনাই ক'লে যে, তেওঁক যদি চীন দেশলৈ পঠাই দিয়া হয় তেন্তে তেওঁৰ ইংৰাজ বন্ধুসকলে তেওঁক মুক্ত কৰি দিবলৈ ৰজা মন্ধুৰ ওপৰত প্ৰৱল হেঁচা দিব— যাৰ ফলত সকলোতে এটা আলোড়নৰ সৃষ্টি হ'ব। চানৰ প্ৰত্যাশ্বানে টেংগৰ কৌশল বদলি কৰিবলৈ বাধ্য কৰিলে। চানক গোপনভাৱে চীনদেশলৈ হাতকেৰেয়া দি নিৰ্বাসিত কৰিবলৈ হুকুম

গুপ্ত পুলিচৰ হাতত ড° চান ইয়েট চেন

দিলে। এই হুকুমৰ খবৰ পোৱাৰ লগে লগে চানে তেওঁৰ শিক্ষক বন্ধুসকলক খবৰটো দিবৰ বাবে উদগীৰ হৈ উঠিল। এই চেষ্টাত শেষত গৈ তেওঁ কৃতকাৰ্য হৈছিল। তেওঁ এজন চতুৰ্থ শ্ৰেণীৰ ইংৰাজ কৰ্মচাৰীক উৎকোষ দি হাত কৰিছিল। চানে তেওঁক কৈছিল যে তেওঁ এজন ৰাজনৈতিক বন্দী আৰু তেওঁৰ জীৱন ৰক্ষা কৰিবৰ বাবে তেওঁ ইংলণ্ডলৈ আহিছিল। চানে সহানুভূতি আদায় কৰিবৰ উদ্দেশ্যে গল্পটোত ধৰ্মীয় ৰহন সানি দিছিল আৰু খ্ৰীষ্টিয়ানসকলৰ টুকীত হোৱা দুঃখলগা অৱস্থাটোৰ লগত তুলনা কৰিছিল, য'ত টুকী চুলতানে খ্ৰীষ্টিয়ানসকলক নিষ্ঠুৰভাৱে হত্যা কৰিছিল। চানে তেওঁক আৰু জনালে যে, তেওঁ এজন খ্ৰীষ্টিয়ান আৰু তেওঁ এটা ৰাজনৈতিক দলৰ লগত জড়িত, যিটোৱে চীনদেশত ধৰ্মীয় ৰক্তস্নান বন্ধ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল আৰু যি বৃটেইনৰ আৰ্হিত চীনদেশত এটা চৰকাৰ গঠন কৰিবলৈ বিচাৰিছিল।

লগুৱাজনে চানৰ কথাবোৰ ধৈৰ্য ধৰি শুনি গৈছিল, কিন্তু তেওঁ কোনো উত্তৰ দিয়া নাছিল। চানে উৎকণ্ঠাৰে সৈতে উত্তৰৰ বাবে বাট চাই আছিল। পিছদিনাখন লগুৱাজনে কয়লা বাকচটোৰ ওপৰত এটা টোকা ৰাখি গ'ল। চানে অতি উত্তেজনাৰে সৈতে টোকাতো পঢ়ি চালে। তাত লিখা আছিল— 'মই তোমাক সহায় কৰিবলৈ সাজু আছোঁ'।

শনিবাৰৰ দিনা গধূলিৰ আগে আগে চানৰ বন্ধু ড° কেণ্টেলীয়ে এখন সাক্ষাৎ প্ৰাৰ্থীৰ পৰিচয় পত্ৰৰ যোগেদি এই খবৰটো পালে। খবৰটো পাইয়েই ড° কেণ্টেলী হেইলীভীৰ ঘৰলৈ বেগাই গ'ল। কিন্তু হেইলীভীৰ ঘৰ সেই সময়ত তলা মৰা আছিল। তেওঁ তেতিয়া স্কটলেণ্ড ইয়াৰ্ডৰ চৌহদ পাই বিষয়াসকলক বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিলেগৈ। কিন্তু তেওঁ বিষয়াসকলক প্ৰত্যয় নিয়াব নোৱাৰিলে। সেইদিনা গধূলি চানে আকৌ খবৰ পালে যে হেইলীভী লণ্ডনতে আছিল আৰু প্ৰত্যেকদিনেই তেওঁ চীনা দূতাবাসলৈ অহাযোৱা কৰিছিল। চানে আৰু খবৰ পালে, তাৰ পিছদিনাই তেওঁক লণ্ডনৰপৰা বহিষ্কাৰ কৰিলে।

ড° কেণ্টেলীয়ে কি কৰিব তাক ঠিৰাং কৰিব পৰা নাছিল। তেওঁৰ বন্ধুজনৰ জীৱন ৰক্ষা কৰিবলৈ তেওঁৰ হাতত মাথো ১৪ ঘণ্টাহে আছিল। কেণ্টেলীয়ে মেচনক লগ পাবলৈ আৰু ন্যায় বিচাৰ পাবৰ বাবে সকলো চেষ্টা কৰিছিল। কোনেও কিন্তু তেওঁলোকৰ কথা বিশ্বাস কৰা নাছিল যে এজন চীন দেশীয় লোকক কাৰাৰুদ্ধ কৰা হৈছিল। আনকি বাতৰি

গুপ্ত পুলিচৰ হাতত ড° চান ইয়েট চেন

যোগনীয়াৰসকলেও এই কাহিনীটো প্ৰকাশ কৰিবলৈ সন্মত নহৈছিল। কেণ্টেলী আৰু মেছন অধৈৰ্য হৈ উঠিছিল। গোটেই নিশাটো তেওঁলোকে চীন দূতাবাসৰ বাহিৰতে কটালে। চান ওৱান্যৰ বিষয়ে এনে গোপনীয়তা ৰখা হৈছিল যে সাধাৰণ সংকট এটাও পোৱা নগ'ল। তথাপি কেণ্টেলী আৰু মেছন আকৌ এবাৰ বৈদেশিক কাৰ্যালয়লৈ গ'ল। এইবাৰ তেওঁলোকৰ চেষ্টা ফলৱতী হ'ল। বৈদেশিক কাৰ্যালয়ে স্কটলেণ্ড ইয়াৰ্ডক বিষয়টো পৰীক্ষা কৰি চাবৰ বাবে নিৰ্দেশ দিলে। এই নিৰ্দেশ পোৱাৰ লগে লগেই স্কটলেণ্ড ইয়াৰ্ডে তদন্তটোৰ ওপৰত জঁপিয়াই পৰিল আৰু গধূলিৰ লগে লগেই সত্য উদ্ঘাটন কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল। 'গ্লোব' বোলা বাতৰি কাকতখনে ড° কেণ্টেলীৰ লগত হোৱা মুখামুখী এটাত প্ৰকাশ কৰিলে। সকলোৱেই আচৰিত হ'ল। 'দেইলী মেইল' বোলা কাকতখনে গোটেই গল্পটো ভালদৰে প্ৰকাশ কৰিলে আৰু মিঃ হেইলীভী যে এই চক্ৰান্তটোত জড়িত আছিল তাকো প্ৰকাশ কৰিলে।

হেইলীভীৰ আঁচনি সফল নহ'ল আৰু চান ওৱানক মুকলি কৰি দিবলৈ বাধ্য হ'ল। পিছদিনাখন যেতিয়া চানক গা-বন্ধীয়াজনে, তেওঁৰ লগে-লগে যাবলৈ নিৰ্দেশ দিছিল, চানৰ ধাৰণা হৈছিল যে, তেওঁক বহিষ্কাৰ কৰিবৰ বাবেহে লৈ গৈছিল; কিন্তু তেওঁক জিৰণি কোঠাটোলৈহে লৈ যোৱা হ'ল। তাত চানে ড° কেণ্টেলী আৰু স্কটলেণ্ড ইয়াৰ্ডৰ বিষয়াসকলক দেখা পোৱাৰ লগে লগে আনন্দত জঁপিয়াই উঠিল। চানক মুকলি কৰি দিয়া হ'ল। বাতৰি কাকতবোৰে চানৰ মুখা-মুখি ল'লে। কিন্তু চানে এজন বন্ধুৰ দৰে খবৰটো ড° কেণ্টেলীলৈ কাৰ যোগেদি পঠাইছিল, সেই কথা কেতিয়াও কাকো জানিবলৈ নিদিছিল।

ড° চান ওৱানেই পিছত ড° চান ইয়েট চেন নামে জনাজাত হ'ল, যিজনকেই বৰ্তমানৰ চীনৰ পিতৃ বুলি গণ্য কৰা হয়। চীন দেশত এখন প্ৰগতিশীল আৰু উন্নত দেশলৈ ৰূপান্তৰিত কৰাৰ বাবে চান ইয়েট চেনে বহু কষ্ট স্বীকাৰ কৰিবলগীয়া হৈছিল— যাৰ কাৰণে চীন দেশৰ লোকসকলে তেওঁক অতি শ্ৰদ্ধা আৰু মৰমেৰে সোঁৱৰে।

হিটলাৰক বিশ্বাসঘাতকতা কৰা নাজী চোৰাংচোৱাজন

হিটলাৰক পৃথিৱী বিখ্যাত কৰি গঢ়ি তোলাৰ গুৰিতে যিজন লোক আছিল— তেওঁৰ নাম এড্‌মিৰেল কনাৰিচ্। তেওঁৰেই সকলোৰে ভিতৰত প্ৰধান চোৰাংচোৱা আছিল যি সমগ্ৰ পৃথিৱীতে নাজীবাদৰ বীজ বিয়পাই দিছিল। কনাৰিচ্ হিটলাৰৰ অতি বিশ্বাসী চোৰাংচোৱা আছিল। তথাপি দ্বিতীয় মহাসমৰৰ শেষৰ ফালে তেওঁলোকৰ সম্পৰ্ক সন্দেহৰ ভাবেৰে ঢাকি পেলাইছিল। কনাৰিচ্ শেষত দুতলীয়া প্ৰতিনিধি হৈ উঠিছিল আৰু হিটলাৰৰ পৰাজয়ৰ মূল বুলি গণ্য হৈছিল। এইটো কিয় হ'বলৈ পালে? কনাৰিচে কিয় তেওঁৰ মনোভাৱৰ পৰিবৰ্তন কৰিবলগীয়া হ'ল? এই প্ৰশ্নবিলাকেই এই কাহিনীৰ মূল।

হিটলাৰক বিশ্বাসঘাতকতা কৰা নাজী চোৰাংচোৱাজন

দ্বিতীয় মহাসমৰ আৰম্ভ হ'ল। ১৯৩৯ চনৰ প্ৰথম চেপ্টেম্বৰৰ দিনা জাৰ্মান সৈন্য বাহিনীয়ে পোলেণ্ডত সোমাই পৰিল। সেই সময়ত জাৰ্মানীত এজন সহজ প্ৰকৃতিৰ চুটি-চাপৰ লোক এড্‌মিৰেল পদলৈ উন্নীত হৈছিল। সেই সময়লৈকে তেওঁৰ নাম আছিল কনাৰিচ্। কনাৰিচে দ্বিতীয় মহাযুদ্ধত এটা বিশেষ ভূমিকা পালন কৰাই নাছিল, তেওঁ হিটলাৰক এজন স্বেচ্ছাচাৰী হিচাপে গঢ়ি তুলিছিল আৰু ওৱেমাৰ গণতন্ত্ৰক ধ্বংস কৰিছিল। হিটলাৰে এই মানুহজনক বৰ বেছিকৈ বিশ্বাস কৰিছিল। কনাৰিচেও হিটলাৰক অশেষ শ্ৰদ্ধা কৰিছিল। কিন্তু দ্বিতীয় মহাযুদ্ধৰ শেষৰ ফালে, এই সকলোবোৰ ওলোটো পোলেটো হৈ গ'ল। কনাৰিচে এজন দুতলীয়া প্ৰতিনিধি হিচাপে কাম কৰিবলৈ ল'লে। কাৰণ হিটলাৰৰ প্ৰচেষ্টাত জাৰ্মানীৰ ধ্বংস হোৱাটো তেওঁ নিশ্চিতভাৱে বুজি উঠিছিল। অৱশ্যে মহাসমৰৰ শেহৰ পিনে হিটলাৰেও কনাৰিচৰ কাৰ্যকলাপত সন্দেহ কৰিবলৈ ধৰিছিল। ইয়াৰে পৰিণাম স্বৰূপে এটা সুন্দৰ গধূলি হিটলাৰে তেওঁক গ্ৰেপ্তাৰ কৰিবলৈ হুকুম দিলে আৰু লগে লগে মাৰি পেলাবলৈ নিৰ্দেশ দিলে। এইদৰেই ১৯৪৫ চনৰ ৮ এপ্ৰিলৰ দিনা পুৱা ৫ টা বজাত কনাৰিচৰ দীঘলীয়া ঘটনাপূৰ্ণ জীৱনৰ সামৰণি পৰিল। তেওঁক এজন বিশ্বাসঘাতক হিচাপে ঘোষণা কৰি মাৰি পেলাৱা হৈছিল।

প্ৰশ্ন হ'ল যে কনাৰিচ্ প্ৰকৃততে বিশ্বাসঘাতক আছিল নে? আৰু তেওঁ কেনেকৈ দুতলীয়া প্ৰতিনিধি হ'বলৈ পালে। ১৯১৪ চনৰ প্ৰথম মহাযুদ্ধৰ সময়তেই কনাৰিচ্ গুপ্তচৰ বাহিনীত নিয়োজিত হৈছিল। তাৰ পূৰ্বে তেওঁ জাৰ্মানীৰ নৌ বিভাগত চাকৰি কৰিছিল। যুদ্ধৰ সময়ত তেওঁক চিলিত আটক কৰি যুদ্ধবন্দী হিচাপে ৰাখিছিল। কিন্তু জাৰ্মান চ'চাইটিৰ এজন বিষয়াৰ যোগেদি বিষয়াসকলক ভুৱা দি সাৰি আহিব পাৰিছিল। তাৰপৰা তেওঁ আমেৰিকা পালেগৈ আৰু তাত তেওঁ এজন পোলেণ্ডৰ ইহুদী বুলি পৰিচয় দিলে। সেই সময়ৰপৰাই কনাৰিচৰ দীঘলীয়া ঘটনাপূৰ্ণ বছৰবোৰৰ আৰম্ভ হ'ল। আমেৰিকাৰপৰা পিছত অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ খবৰ পাই তেওঁ স্পেইনলৈ গ'ল। এইবাৰ তেওঁ চিলিৰ এজন ব্যৱসায়ী বুলি ছদ্মবেশ ধৰিলে আৰু ইংৰাজ বিষয়াসকলৰ লগত একেলগে এখন ইংৰাজ জাহাজত স্পেইনলৈ যাত্ৰা কৰিলে।

স্পেইনত তেওঁ আফ্ৰিকান জনজাতিসকলক ফুছুলাই ফৰাচীসকলৰ বিৰুদ্ধে জগাই তুলিলে।

কনাৰিচৰ কাৰ্যকলাপ সম্পৰ্কে ইতিমধ্যে আমেৰিকা, ফ্ৰান্স, স্পেইন, কানাডা আৰু বৃটেইনত জনাজাত হ'বলৈ ধৰিলে। কিন্তু কোনেও তেওঁক একো কৰিব পৰা নাছিল। কোনেও তেওঁক আটক কৰিব পৰা নাছিল, কাৰণ কনাৰিচ তেওঁলোকৰ জালত নপৰাকৈ সাৰি থাকিব পৰা বিশ্বৰ টেণ্ডৰ লোক আছিল।

প্ৰথম মহাযুদ্ধত মাটাহাৰী নামৰ এগৰাকী মহিলা চোৰাংচোৱাই বিশেষ ভূমিকা লৈছিল। কনাৰিচেই এই মহিলা গৰাকীক চোৰাংচোৱা কামত যোগদান কৰিবলৈ বাধ্য কৰিছিল।

মাটাহাৰীৰ আচল নাম জেলী। তেওঁৰ মাক-দেউতাক আছিল ডাট্চ। তেওঁ মাদ্ৰীডৰ এটা লাৰৰ নৃত্যশিল্পী আছিল। তেওঁৰ সৌন্দৰ্যই কনাৰিচৰ মন আকৰ্ষণ কৰিছিল। কনাৰিচে তেওঁৰ লগত সম্পূৰ্ণৰূপে বিশ্বাসলৈ আনিবলৈ সমৰ্থ হ'ল। অৱশেষত এই চোৰাংচোৱা কামত নিয়োগ কৰি তেওঁক পেৰিচলৈ পঠাই দিলে। এই দায়িত্ব পালনৰ পিছতেই কনাৰিচে তেওঁক বিয়া কৰাব বুলিও প্ৰতিশ্ৰুতি দিলে। কিন্তু দীঘলীয়া তেওঁৰ কাৰ্যসূচীৰ কোনো দিনেই অন্ত নপৰিল। জেলীয়ে মাটাহাৰী নাম লৈ জাৰ্মানীৰ মহিলা চোৰাংচোৱা বিভাগত কাম কৰি যাবলৈ ধৰিলে। কনাৰিচৰ বাবে তেওঁ জাৰ্মান চোৰাংচোৱাৰ "এইচ্ টুৱেন্টি ওৱান" হ'ল। ১৯৩৯ চনত তেওঁ এজন জাৰ্মান লোকলৈ এটা গোপনীয় খবৰ পঠোৱাটো এজন ফৰাচী চোৰাংচোৱাই গম পাইছিল। তেওঁক যেতিয়া এই বিষয়ে সোধা হ'ল তেওঁ তেতিয়া অতি আতংকিত হৈ উঠিছিল আৰু কনাৰিচৰপৰা এই বিষয়ে পৰামৰ্শ ল'বলৈ স্পেইনলৈ গুচি গৈছিল। কনাৰিচে কিন্তু তেওঁৰ এই উদ্ভাৱণি ভাল পোৱা নাছিল আৰু লগে লগে তেওঁ এই খবৰটো ফৰাচী আৰক্ষী বাহিনীক জনাই দিলে। তেওঁলোকে তেওঁক তৎকালেই ধৰি আনি মাৰি পেলালে। ইয়াতেই কনাৰিচৰ এটা আৱেগপূৰ্ণ অধ্যায়ৰ পৰিসমাপ্তি ঘটিল।

প্ৰথম মহাযুদ্ধ শেষ হ'ল। জাৰ্মানীয়ে এক ৰাজনৈতিক অস্থিৰতাৰ মাজেদি দিন পাৰ কৰিলে। এইটোৱে কনাৰিচক ভালকৈয়ে স্পৰ্শ কৰিলে। তেওঁ হঠাতে নিবনুৱা হ'ল। এই সময়ছোৱাতেই তেওঁ অকলে কোঠাত সোমাই নাজী বিদ্ৰোহৰ আঁচনি কৰিছিল।

১৯২৯ চনত কনাৰিচে হিটলাৰৰ অতি বিশ্বাসী বিষয়া মাৰ্চেল গৰিঙক লগ পাইছিল। গৰিঙে কনাৰিচক হিটলাৰৰ লগত প্ৰথমে পৰিচয় কৰি

দিছিল। কনাৰিচে ওৱেইমাৰ গণতন্ত্ৰৰ গুপ্ত বাহিনীটো নাজী দলৰ হৈ ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ আঁচনি হাতত লৈছিল। এইটোৱে কনাৰিচৰ সুদক্ষতা প্ৰমাণ কৰিছিল আৰু তাৰ লগে লগে তেওঁ হিটলাৰৰ অতি বিশ্বাসী হ'বলৈ সক্ষম হৈছিল। কনাৰিচে দলটোক আৰ্থিকভাৱে সাহায্যও আগবঢ়াইছিল। তেওঁ কিছুমান তথ্য সমন্বিত মূল্যবান ৰচনা ইটালী চৰকাৰক বিক্ৰী কৰি পোৱা ধন নাজী পাৰ্টিক দিছিল। তেওঁৰ কৰ্ম ক্ষমতাই তেওঁলোকক আকৰ্ষিত কৰিছিল। কনাৰিচে পুনৰ তেওঁৰ দবাখেলৰ যাদু হাতত লৈছিল। তেওঁ ওৱেইমাৰ গণতন্ত্ৰৰ প্ৰত্যেকজন বিষয়াৰ ওপৰত একোটাকৈ দ্বিতীয় ফাইল খুলিছিল আৰু নিবনুৱা সমস্যাৰ ওপৰত নতুন চিন্তাধাৰাৰ আৰম্ভণি কৰিছিল। এইটো অৱশ্যে ওৱেইমাৰ চৰকাৰৰ নীতিৰ অনুকূলে নাছিল। কনাৰিচে এই নতুন নীতি ৰাষ্ট্ৰপতি হীন্দেনবাৰ্গক দেখুৱাইছিল। হিটলাৰে এই সুযোগ নেহেৰুৱালে। তেওঁ শিল্প বাণিজ্যৰ লগত জড়িত লোকসকল আৰু জমিদাৰসকলৰ হৈ ওকালতি কৰিবলৈ ল'লে। ৰাষ্ট্ৰপতিজন অতিশয় উত্তেজিত হৈ উঠিছিল। তেওঁ চেকেলৰজনক বৰখাস্ত কৰিলে আৰু হিটলাৰক নতুন চেকেলৰ হিচাপে নিযুক্তি দিলে। এইদৰেই হিটলাৰ আৰু কনাৰিচৰ উদ্দেশ্য সাধন হ'ল। হিটলাৰৰ হাতলৈ ক্ষমতা আহৰণ কৰাত কনাৰিচে এটা লেখত ল'বলগীয়া ভূমিকা লৈছিল। কিন্তু তেওঁ নিজে কোনো চৰকাৰী ক্ষমতাৰ পল পদবী দাবী কৰা নাছিল বা ব্যস্ত কৰাও নাছিল। প্ৰকৃততে কোনেও তেওঁৰ কাৰ্যালয় সম্পৰ্কে একোকে নাজানিছিল। তেওঁ সকলো কামকে অতি গোপনীয়ভাৱে কৰি গৈছিল। কনাৰিচে সমগ্ৰ পৃথিৱীতে ফেছিবাদৰ সম্প্ৰসাৰণ কৰাৰ বাবে অতি আগ্ৰহী আছিল। স্পেইন আছিল ফেছিবাদ প্ৰচাৰৰ বাবে লোৱা দ্বিতীয় ৰাষ্ট্ৰ। ফৰাচী দেশলৈ অৰ্থনৈতিক সাহায্য আগবঢ়াবলৈ তেওঁ হিটলাৰক খুব খাটনি ধৰিছিল। হিটলাৰে ৫০ কোটি মাৰ্কচ্ স্পেইনলৈ আগবঢ়াইছিল। কনাৰিচেও কিছুমান আধুনিক শক্তিশালী গুলী-বাকদ স্পেইনক বিক্ৰী কৰিছিল। ইয়াৰ উপৰিও তেওঁ ৰাচিয়াত এটা মিছা খবৰ প্ৰচাৰ কৰাই দিলে যে কেইজনমান জেনেৰেলে ষ্টেলিনক হত্যা কৰিবলৈ আঁচনি হাতত লৈছিল। ষ্টেলিনে এই খবৰটোৰ সত্যাসত্য বিচাৰ নকৰাকৈয়ে বহুতো জেনেৰেলক হত্যা কৰিলে। কনাৰিচে আমেৰিকা আৰু বৃটেইনৰ বিষয়েও কিছু খবৰ সংগ্ৰহ কৰিলে। এখন মিছা পাচপোৰ্ট লৈ তেওঁ ইংলেণ্ড আৰু হলেণ্ড পালেগৈ। হলেণ্ডত তেওঁ কেলীক লগ পাইছিল। তেওঁ এজন ইংৰাজ লোক কিন্তু জাৰ্মানীৰ গুপ্তচৰ হিচাপে কাম কৰিছিল। ইংৰাজৰ গুপ্তচৰ বিভাগে তেওঁলোকৰ

হিটলাৰক বিশ্বাসঘাতকতা কৰা নাজী চোৰাংচোৱাজন

আলোচনাৰ বিষয়ে গম পালে তেওঁলোকে জেলীক হাত কৰিলে আৰু দুতলীয়া এজেন্ট হিচাপে কাম কৰিবলৈ বাধ্য কৰিলে। তাৰপৰা কেলীয়ে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ খবৰবোৰ ইংৰাজ দুতাবাসলৈ দিবলৈ ধৰিলে আৰু কামত নহা খবৰবোৰ জাৰ্মানীলৈ দিবলৈ ল'লে। কনাৰিচে কেলীৰ এই সকলোবোৰ কাৰ্য-কলাপ জানিছিল, কিন্তু তেওঁ একো কৰা নাছিল। কনাৰিচো অতি চতুৰ লোক আছিল। তেওঁ যেতিয়াই জানিলে যে আমেৰিকা আহি যুদ্ধত মিত্ৰ শক্তিৰ লগত যোগ দিলেহি, তেওঁ তেতিয়াই বুজি উঠিল, যে জাৰ্মান তথা হিটলাৰৰ পতন অৱশ্যজ্ঞাৰী।

আনপিনেদি কনাৰিচে নিজেই দুমুখীয়া নীতি লৈ কাম কৰিবলৈ ল'লে। মিত্ৰ শক্তি বৰ্গলৈ তেওঁ যুদ্ধ সম্পৰ্কীয় অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ খবৰবোৰ প্ৰেৰণ কৰিবলৈ ধৰিলে।

আকাশমার্গত উৰাজাহাজ দুঘটনাত পতিত হৈ মৃত্যুমুখত পৰাৰপৰা তেওঁ চাৰ্চিলৰ জীৱন ৰক্ষা কৰিলে। জাৰ্মানীৰ গোপনীয় আঁচনিটো তেওঁ মনে মনে ইংলণ্ডলৈ প্ৰেৰণ কৰিছিল। যিখন প্লেনত চাৰ্চিল যোৱা কথা আছিল, সেই প্লেনখন ঠিক সময়মতেই উৰা মাৰিছিল, কিন্তু তাত চাৰ্চিল যোৱা নাছিল। চাৰ্চিলৰ বাবে আছুতীয়াকৈ ৰখা ঠাইত অন্য এজন মানুহে চাৰ্চিলৰ পোচাক পিন্ধি বহি আছিল। জাৰ্মানীয়ে উৰাজাহাজখন তেওঁলোকৰ আঁচনিমতে বিস্ফোৰণ ঘটাই ধ্বংস কৰিলে, কিন্তু চাৰ্চিলৰ মৃত্যু নহ'ল। কনাৰিচে তেওঁৰ কৰ্মপত্ৰ বদলি কৰি ল'লে, যিহেতুকে তেওঁ এজন দূৰ দৃষ্টি সম্পন্ন আৰু দেশপ্ৰেমীক আছিল। হিটলাৰৰ দৰে তেওঁৰো সমগ্ৰ পৃথিৱী জাৰ্মানীয়ে শাসন কৰাৰ সপোন দেখিছিল। কিন্তু তেওঁ যেতিয়া দেখিলে যে আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰও বিশ্ব মহাযুদ্ধত নামি পৰিল তেতিয়া তেওঁৰ সপোন ভাঙি পৰিল। এই পৰিস্থিতিত জাৰ্মান জাতিটোক হিটলাৰৰ প্ৰচণ্ড মানসিক উত্তেজনাৰদ্বাৰা একেবাৰে শেষ হৈ যোৱাৰপৰা ৰক্ষা কৰিবৰ বাবে দুমুখীয়া দূত হিচাপে কাম কৰিবলৈ ল'লে।

কনাৰিচে ৰোমান পোপক লগ ধৰি জনালে যে কেইজনমান জাৰ্মান জেনেৰেলে বন্ধুত্বৰ শিকলীডাল দৃঢ় কৰিব খোজে। ঠিক একে সময়তে এটা বোমা বিস্ফোৰণৰদ্বাৰা হিটলাৰৰ হত্যাকাৰ আঁচনি প্ৰস্তুত কৰা হ'ল। আঁচনিটোৰ ফল পোৱা নগ'ল। হিটলাৰৰ জীৱন ৰক্ষা পৰিল। কিন্তু হিটলাৰে কনাৰিচক বিশ্বাস নকৰা হ'ল। এই ঘটনাটোৰ দুদিনৰ পিছত কনাৰিচক জাৰ্মান আৰক্ষী বাহিনীয়ে গ্ৰোপ্তাৰ কৰিলে।

হিটলাৰক বিশ্বাসঘাতকতা কৰা নাজী চোৰাংচোৱাজন

কনাৰিচৰ ঘৰ আৰু কাৰ্যালয় তন্ন-তন্নকৈ খানাতালাচ কৰা হ'ল। তেওঁৰ কাৰ্যালয়ৰ টেবিলৰ দ্ৰয়াৰত বহুতো গোপন অনিয়মীয়া নথিপত্ৰ পালে। এই নথিপত্ৰৰ বাবেই কনাৰিচে ফায়াৰিং স্কোৱাডৰ সম্মুখীন হ'বলগীয়া হ'ল। তেওঁক গ্ৰেপ্তাপলৈও পঠোৱা হ'ল। কিন্তু কনাৰিচে কোনো কথাৰেই সন্তোদ নিদিলে।

১৯৪৫ চনত যুদ্ধত নমা ৰাষ্ট্ৰসমূহৰ মাজত সন্ধি স্থাপন হ'ল। ৰাছিয়ান সৈন্য বাহিনী বাৰ্লিন অতিমুখে ৰাওণা হৈছিল। এনে এটা অৱস্থাত, মেটতয়া সকলোবিলাক হিটলাৰৰ প্ৰতিকূলে গ'ল, কনাৰিচক এজন বিশ্বাসঘাতক স্বৰূপে ঘোষণা কৰা হ'ল। ১৯৪৫ চনৰ ৫ এপ্ৰিলৰ দিনা পুৱা কনাৰিচক হত্যা কৰা হ'ল। কনাৰিচে মৃত্যুৰ আগমুহূৰ্ত্তত কোৱা কথা কেইটাৰ আছিল— “মই বিশ্বাসঘাতক নাছিলোঁ, মই হিটলাৰৰ বলিয়ালীৰ ফলত ধ্বংসৰ পথলৈ ঠেলি নিয়া জাৰ্মানখনক ৰক্ষা কৰিবৰ বাবে মৃত্যুবৰণ কৰিলোঁ” আনকি চাৰ্চিলেও কনাৰিচক প্ৰশংসা কৰি কৈছিল, “কনাৰিচক আমি নিয়োগ কৰা নাছিলোঁ, কিন্তু হিটলাৰক ধ্বংস কৰাৰ বাবে তেওঁ আমাক সহায় কৰিছিল।”

কনাৰিচ এজন সামান্য গুপ্ত প্ৰতিনিধি নাছিল। তেওঁ দূৰ দৃষ্টি সম্পন্ন ব্যক্তি আছিল, আৰু তেওঁৰ দেশখনক ৰক্ষা কৰিবলৈ তেওঁৰ মতে কাম কৰি গৈছিল।

বিশাল সমুদ্রত অকলশৰীয়া নাৰিক

১৮৯৫ চনৰ ২৪ এপ্ৰিলৰ দিনা কেণ্টেইন জছুরা শ্লোকামে সাগৰীয় যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে।

এখন সৰু নাও লৈ সাগৰত অকলশৰীয়াভাৱে যাত্ৰা কৰা তেৱেঁই প্ৰথম লোক। পুৰণি নাওখন মেৰামতি কৰি তেওঁ এই ঐতিহাসিক যাত্ৰাটো আৰম্ভ কৰিলে। উত্তাল সাগৰত অতি সাহসিকভাৱে সৈতে অকলশৰীয়াকৈ কৰা জছুরাৰ যাত্ৰাই হৈছে এই গল্প।

বিশাল সমুদ্রত অকলশৰীয়া নাৰিক

আমেৰিকাৰ পুৰণি অধিবাসী বেড ইণ্ডিয়ানবিলাকে 'শ্ৰে' নামৰ নাওখন চাৰিওফালৰপৰা আগুৰি ধৰিলেহি। "তোৰ হাতত কি আছে আমাক দি দে, দি দে" বুলি সিহঁতে চিঞৰি উঠিল। নাওখনত থকা একমাত্ৰ মানুহজনে "একো নাই একো নাই" বুলি উত্তৰ দিছিল। সিহঁতে কিন্তু তেওঁৰ কথা শূনা নাছিল। বেড ইণ্ডিয়ানবিলাকে সিহঁতৰ নাওবিলাক শ্ৰেৰ ওচৰলৈ চপাই শাৰীপাতি দিলে। সিহঁতৰ এটা বগাই গৈ শ্ৰেৰ ওপৰত উঠিল। সি আছিল 'ব্লেক পেড্ৰ' নামৰ এটা অপৰাধী। তাক আৰক্ষী বিভাগে বহুতো নিৰপৰাধী লোকক হত্যাৰ অভিযোগত বিচাৰি ফুৰিছে। সি একেবাৰে কেবিনৰ ভিতৰত সোমালগৈ। শ্ৰেখনৰ গৰাকীয়ে তেতিয়া ভয় খাই উঠিল, তথাপি তেওঁ মানসিক স্থিৰতা হেৰুৱাই নেপেলালে। তেওঁ ছদ্মবেশ ধৰি সিহঁতৰ নাওলৈ গুলিয়াই দিলে। বেড ইণ্ডিয়ানবিলাকে তেতিয়া বৰ ভয় খালে। সিহঁতে শ্ৰেখনত তিনিজন মানুহ থকা যেন পালে। 'ব্লেক পেড্ৰ' ভয়তে পলাই গ'ল, নাওৰ মালিকজনে নিজকে সেইদৰে বক্ষা কৰিলে।

এই বুখিয়ক নাৰিকজন কেণ্টেইন জছুরাৰ বাহিৰে অন্য কোনো নাছিল। তেওঁ নিজৰ পোছাক বদলি কৰি লৈছিল আৰু তিনিবাৰ তিনিজন নাৰিকৰ বেলেগ বেলেগ পোছাক পিন্ধি নাওখনত তিনিজন নাৰিক থকাৰ ভাণ্ড ধাৰণাৰ সৃষ্টি কৰিছিল ব্লেক পেড্ৰই শ্ৰেখনত। তিনিজন নাৰিক আছিল বুলি ভাবি ভয়তে দৌৰি আঁতৰি গৈছিল।

জছুরাই এইদৰে নিজৰ জীৱন বক্ষা কৰিলে আৰু ৪৬০০০ মাইল জোৰা সাগৰীয় ভ্ৰমণ সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'ল। জছুরাই ১৮৯৫ চনৰ ২৬ এপ্ৰিল তাৰিখে বষ্টনৰপৰা ৩৬ ফুট দীঘল 'শ্ৰে' নামৰ নাওখনেৰে তেওঁৰ সাগৰীয় যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। এখন সৰু নাওত অকলশৰীয়াভাৱে ৩ বছৰ ধৰি সাগৰত ভ্ৰমণ কৰা তেৱেঁই আছিল প্ৰথম নাৰিক।

এখন পুৰণি নাওৰে অকলশৰীয়াভাৱে সাগৰ ভ্ৰমণ কৰিবলৈ লোৱা তেওঁৰ সিদ্ধান্তটো আচৰিত ধৰণৰ আছিল। ১৮৯৫ চনত তেওঁ এবাৰ বষ্টনত থকা তেওঁৰ বন্ধুৰ ঘৰলৈ গৈছিল। তেওঁ তাত ৭ বছৰ ধৰি অব্যৱহৃত হৈ পৰি থকা নাও দেখিলে। হঠাতে ৪৮ বছৰীয়া জছুরাই কুৰি বছৰীয়া যুৱকৰ দৰে আচৰণ কৰিবলৈ ল'লে। তেওঁ সেই নাওখনত সাগৰ পাৰ হ'বলৈ ঠিক কৰিলে। অৱশ্যে এই দুঃসাহসিক যাত্ৰাটো আৰম্ভ কৰাৰ আগতে তেওঁ নাওখন মেৰামতি কৰি ল'লে আৰু সাগৰীয় অৱস্থাৰ লগত খাপ খুৱাই

ল'বৰ বাবে তেওঁ কেইবাদিনো ধৰি নাওখনেৰে সাগৰত মাছ মাৰি ফুৰিছিল।

১৮৯৫ চনত জছুৰাই তেওঁৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। তেওঁৰ প্ৰথম বিৰতিৰ স্থল আছিল গ্লোচেষ্টাৰ পোতাশ্ৰয়। তেওঁ তাত এটা পষেক আছিল আৰু অৱশ্যকীয় বস্তুখিনি কিনি লৈছিল। তাৰ পিছত তেওঁ নোভাম্পশ্যা ৰেষ্টপোৰ্ট পোতাশ্ৰয়লৈ গ'ল, তাত এসপ্তাহ থাকি আহুকলীয়া আটলাণ্টিক যাত্ৰাৰ বাবে সকলো আৱশ্যকীয় বস্তু সংগ্ৰহ কৰি লৈছিল।

আটলাণ্টিক মহাসাগৰত তেওঁৰ প্ৰথম সপ্তাহ শান্তিপূৰ্ণভাৱেই পাৰ হ'ল। তেওঁৰ অকলশৰীয়া ভাবটো পাহৰি থাকিবৰ বাবে জছুৰাই জোনবাইৰ লগত ডাঙৰ ডাঙৰকৈ কথা পাতিছিল আৰু গান গাইছিল। প্ৰচণ্ড ধুমুহাই অৱশ্যে তেওঁৰ নিৰ্জনতাক মাজে মাজে আঁতৰাই নিছিল। ধুমুহা অহা সময়ত তেওঁৰ নাওখন উৰুৰি খাই নাযাবৰ বাবে তেওঁ অতি সাৱধানে নিয়ন্ত্ৰণ কৰি গৈছিল। ধুমুহা পাৰ হৈ যোৱাৰ লগে লগে পুনৰ সেই নিৰ্জনতা নামি আহিছিল। ১০ জুলাইত তেওঁৰ 'শ্বে'খনো কেম্প চেবোলৰ ১২০০ মাইল পূব পালেগৈ। তেওঁ এই দূৰত্ব ৮ দিনত দিনে ১৫০ মাইল গতিত সমাপ্ত কৰিব পাৰিছিল। এই গতিত তেওঁ অতি সোনকালেই ফায়াল দ্বীপপুঞ্জ পালেগৈ। আৰু তাতে ৪ দিন জিৰণি ল'লে। তেওঁ এজন ডেকা নাৱিকৰ সেৱাও প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল, যিহেতুকে তেওঁ অকলশৰীয়াভাৱে নৌ-যাত্ৰা কৰাৰ অপাৰ আনন্দ উপভোগ কৰিবলৈ বিচাৰিছিল।

২৪ জুলাইৰ দিনা তেওঁ আকৌ নৌ-যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে। কিন্তু সেই দিনটো তেওঁৰ কাৰণে বৰ অশুভ আছিল পনীৰ, মাখন আৰু প্লামৰ তৰকাৰীৰে ভালদৰে খোৱাৰ পিছত তেওঁৰ পেটৰ বিষ হ'বলৈ ধৰিলে। ইয়াৰ উপৰিও সেই সময়ত জোৱাৰৰ ধুমুহা আহিছিল। তেওঁ সমানে এই দুয়োটা দিশত যুঁজিবলগীয়া হোৱাত প্ৰায় অজ্ঞান হৈ পৰিছিল। তেতিয়া তেওঁক এজন অচিনাকী লোক আহি সহায় কৰি দিছিল। যদি সেই মানুহজনে আহি সহায় নকৰিলেহেঁতেন, শ্বেখন নিশ্চয় বিশাল সমুদ্রত নিঃশেষ হৈ গ'লহেঁতেন। জছুৰাই জ্ঞান ঘূৰাই নাও চলাব পৰা নোহোৱালৈকে, সেই অচিনাকী মানুহজনে তেওঁক সহায় কৰি আছিল। কিন্তু জছুৰা সুস্থ হৈ পৰাৰ লগে লগেই, সেই মানুহজন অতি আচৰিতভাৱে অন্তৰ্ধান হ'ল। জছুৰাৰ বাবে ই এটা প্ৰহেলিকা হিচাপে দেখা দিলে আৰু গোটেই জীৱনৰ কাৰণেই তেওঁৰ বহস্য হৈয়েই থাকিল। এই অচিনাকী

মানুহজন কোন আছিল, তেওঁ সেই কথা কোনো দিনেই জানিব নোৱাৰিলে।

দিনে ৫১ মাইল গতিত গৈ ৪ আগষ্ট তাৰিখে 'শ্বে'খন স্পেইন পালেগৈ জিৰান্টৰত জছুৰাক ৰাজহুৱাতাৰে সম্বৰ্ধনা জনোৱা হ'ল আৰু মৰম-চেনেহে তেওঁৰ উদ্যমক দুগুনে উৎসাহিত কৰি তুলিলে। চুৱেজ খাল আৰু ৰঙা সাগৰৰ দুৰ্দান্ত ডকাইতবোৰৰপৰা এবাই যাবৰ অভিপ্ৰায়ে তেওঁ কেপহৰ্ণৰ ফালে গতি সলাই ল'লে। কিন্তু এই পথো চোৰ আৰু জলদস্যুবিলাকক ঠগিব পাৰিছিল। এটা ডাঙৰ টোৱে তেওঁৰ নাওখন একেবাৰে বহুত আগবঢ়াই লৈ গৈছিল আৰু ঠিক সেই সময়তে দস্যুবিলাকৰ নাওবিলাক ওফৰাই পেলাই পিছলৈ ঠেলি দিছিল। জছুৰাৰ জীৱন আকৌ এবাৰ ৰক্ষা পৰিল। ৫ অক্টোবৰ তাৰিখে তেওঁ ব্ৰাজিল পালেগৈ, আৰু পাৰনামবাকো পোতাশ্ৰয়ত তেওঁৰ নাও ৰাখিলে। তাত তেওঁৰ বন্ধু ডা° পিবাৰাক লগ পালে। ডা° পিবাৰাই তেওঁক খোৱা বস্তুৰ যোগাৰ ধৰিলে। ২৪ অক্টোবৰ তাৰিখে তেওঁ আকৌ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে।

সাগৰখন শান্ত হোৱাৰ কাৰণে জহুৱাৰ নাওখনৰ ঘণ্টাত ১১০ মিনিটত আগবাঢ়িছিল। ১৫ ডিচেম্বৰ পৰ্যন্ত তেওঁৰ সাগৰীয় যাত্ৰা সন্তোষজনক আছিল। কিন্তু উৰুঙাৰেত তেওঁ এটা ভুলে কৰিলে। প্ৰচণ্ড সাগৰীয় ঝুমুহা এবাই যাবলৈ চেষ্টা কৰোতে তেওঁ এটা কঠিন বালিচৰত খুন্দা খাই পৰিলে। তাৰ ফলত নাওখনৰ তল অংশ এবাই গ'ল। তেওঁৰ মেলডেনেড'ত নাওৰ লংগৰ পেলাবলগীয়া হ'ল। বয়েল মেইল ষ্টিমছিফিনৰ প্ৰতিনিধিসকলে নাওখন বিনা খৰছত মেৰামতি কৰি দিলে। ২৯ ডিচেম্বৰ তাৰিখে জহুৱাই বুনচ-আয়াৰ্ছ পালেগৈ আৰু তাতে তেওঁৰ পুৰণা বন্ধু ঘৰত বৰদিন পালন কৰিলে। তেওঁ অৱশ্যে বুনচ-আয়াৰ্ছত কিছুদিন থাকিবলগীয়া হৈছিল, যিহেতুকে তেওঁৰ মেৰামতি কৰি লোৱা নাওখন ভয়াবহ সাগৰীয় যাত্ৰাৰ কাৰণে সম্পূৰ্ণভাৱে সাজু হৈ উঠা নাছিল।

১৮৯৬ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীৰ দিনা 'স্প্ৰ'খন অৱশেষত যাত্ৰাৰ বাবে উপযোগী হৈ উঠিল। জহুৱাই তেওঁৰ যাত্ৰা পুনৰ আৰম্ভ কৰিলে। তেওঁৰ দুবাৰ অসুস্থাবিলাকৰ সম্মুখীন হৈছিল। দ্বিতীয়বাৰত জহুৱাই তেওঁৰ লগত থকা সকলো খোৱা বস্তু দস্যুবিলাকক দিহে বক্ষা পৰিছিল। তৃতীয়বাৰ অৱশ্যে তেওঁক প্ৰকৃতিয়ে বক্ষা কৰিছিল। এটা ডাঙৰ ধুমুহাই দস্যুবিলাকক নাওবিলাক উটুৱাই লৈ গৈ ভাঙি চুৰমাৰ কৰিলে। আৰু জহুৱাই কোনেও অঘটনৰ সম্মুখীন নোহোৱাকৈ আগবাঢ়ি গ'ল।

তাৰ পিছৰ তিনিদিন তিনিবাৰ জহুৱাৰ স্প্ৰ'খন ধুমুহাৰ লগে লগে ঘূৰি আহিল। ধুমুহাই নাওখন কেপইণ্ডপৰ বৰ জোৰেৰে সাগৰৰ মাজলৈ ঠেপ পঠাইছিল। কেপ্টেইন আকৌ ক্ষতবৰণীয়া পেড্ৰ'বিলাকৰ লগত মুখামুখি হ'ল। জহুৱাক দস্যুবিলাকে চিনি পালে আৰু তেওঁৰ হাতত বন্দুক থকাৰ উমান পাই তেওঁক আক্ৰমণ কৰাৰপৰা তেওঁলোক বিৰত থাকিল। গতিকে জহুৱা পুনৰ এটা বিপদৰপৰা বক্ষা পৰিল আৰু শেষত গৈ তেওঁ প্ৰশান্ত মহাসাগৰত সোমালগৈ। ইমানদিন যোৱাৰ পিছত জহুৱাই ১৬ জুলাইৰ দিনা চমুৱাৰ ৰাজ্য আগিয়া বন্দৰত নাও লগালেগৈ। জহুৱাই তেওঁৰ নাওখনৰ ওপৰতে এটা ভোজ আয়োজন কৰিলে আৰু ৰজাক তালৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিলে। ২০ আগষ্ট তাৰিখে স্প্ৰ' বন্দৰৰ বাহিৰ হৈ পুনৰ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে।

জহুৱাই একেবাহে ৪২ দিন ধৰি যাত্ৰা কৰাৰ অন্তত ১০ অক্টোবৰ তাৰিখে ছিডনীত উপস্থিত হ'লগৈ। এই ঠাইত জহুৱাৰ বহুতো বন্ধু আছিল।

গৈ তেওঁ তাত কেইবা সপ্তাহো থাকি গ'ল। ছিডনীৰপৰা ৬ চম্বতহে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিলে তাৰপৰা তেওঁ ভাৰত মহাসাগৰৰ চাইলৈ গ'ল আৰু তাৰপৰা তেওঁৰ জন্ম ঠাইলৈ যাত্ৰা কৰিলে। তেওঁ লিয়াৰ একেবাৰে দক্ষিণ অঞ্চলৰ মেলবৰ্ণ আৰু বাছট্টেইটৰ পাৰে পাৰে কৰিছিল। কেবুন্দৰোৰ পাৰত লগ পোৱা লোকসকলৰে সৈতে তেওঁ ন উদ্‌যাপন কৰিছিল।

তাৰ পিছত তেওঁ বুন্দৰোৰপৰা টায়মানিয়ালৈ যাত্ৰা কৰিলে। লিয়াৰ বেয়া বতৰৰপৰা ৰক্ষা পাবৰ বাবেই তেওঁ এই পথ বাছি ল'ল। টায়মানিয়াৰ সোণৰখনি চাই জহুৱাই কিছু জিৰণি লৈছিল। উইনৰ বাসিন্দাসকলে তেওঁক সাদৰ সম্বৰ্ণনা জনাইছিল। ইয়াৰ পিছত ডেডেনপোৰ্টলৈ যাত্ৰা কৰিলে আৰু ১৮৯৭ চনৰ ১৬ এপ্ৰিলত তেওঁ নাওৰ লংগৰ পেলালগৈ। শীতকালৰ বতৰ তাত সেই সময়ত বৰ আছিল। তাত কোনো ধৰণৰ অশান্তিয়েই নাছিল। সাগৰীয় যাত্ৰাৰ ৪ম গল্প পঢ়াৰ বাহিৰে জহুৱাৰ অন্য কোনো কামেই হাতত নাছিল।

তেওঁ ১৯ ছেপ্টেম্বৰ তাৰিখে মৰিচাছ পালেহি। তাতে তেওঁ ৮ দিন ল'লে আৰু অনুভৱ কৰিলে যে তেওঁ ইতিমধ্যে আৰম্ভ কৰা যাত্ৰাৰ আংশ শেষ কৰিলে। আমেৰিকা তেওঁৰ কাৰণে তেতিয়াও বহুত দূৰত লাগিছিল। মৰিচাছৰপৰা নিউপোৰ্ট পোৱাৰ পথত তেওঁৰ আটাইতকৈ য় মুহূৰ্তটো আছিল ছেণ্টেহেলেনাত। তেওঁ তাৰ ৰাজপ্ৰাসাদত আছিল নিশাটো অস্থিৰ হৈ কটাইছিল। তেওঁ তাত নেপোলিয়নৰ প্ৰতাস্থাৰ তিৰ বাবে অপেক্ষা কৰি আছিল, কাৰণ তাৰ মানুহবোৰে তেওঁক কৰি দিছিল যে সেই ৰাজপ্ৰাসাদত নেপোলিয়নৰ প্ৰতাস্থাই ভূমুকি পৰিব। কিন্তু তেওঁৰ ইচ্ছা পূৰণ নহ'ল। পিছদিনাখন তেওঁ নেপোলিয়নক ক'ব ৰখা ঘৰটোলৈ গ'ল আৰু তাকে চাই তেওঁৰ কৌতূহল কিছু বৰ্ধিত হ'ল। ১৮৯৮ চনৰ ৪ জুন তাৰিখে স্প্ৰ'খন তেওঁৰ চূড়ান্ত লক্ষ্যৰ পিনে গ'ল। ১৮৯৮ চনৰ ১৭ জুন তাৰিখে তেওঁৰ সাগৰীয় যাত্ৰাৰ সমাপ্তি হ'ল। ৪৬০০০ মাইল ধৰি সমগ্ৰ পৃথিৱী ভ্ৰমণ কৰোতে তেওঁক মুঠতে ৩ মাহ ২ দিন সময় লাগিছিল। সেই সময়ত অন্য কোনো নাও বা জাহাজে এনে অসাধাৰণ সাহস প্ৰদৰ্শন কৰিব পৰা নাছিল।

তেওঁ ই আছিল জহুৱাৰ মাজ নিশাৰ যাত্ৰা।

নাজী সেনাধ্যক্ষৰ অপহৰণ

দ্বিতীয় মহাসমৰৰ সময়ত নাজীসকল পৃথিৱীৰ ভিতৰত অতি শক্তিশালী হৈ উঠিছিল। তেওঁলোকে ইখনৰ পিছত সিখনকৈ দেশবোৰ জয় কৰি গৈছিল। কিন্তু দুজন ইংৰাজ মেজৰে নাজী জেনেৰেল ক্ৰীপক অপহৰণ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত কৰি আৰু অতি সুস্থভাৱে এটা আঁচনি প্ৰস্তুত কৰিলে।

নাজী সেনাধ্যক্ষৰ অপহৰণ

দ্বিতীয় মহাসমৰৰ সময়ত মানুহৰ জীৱনৰ অনিশ্চয়তাৰ সীমা নাছিল। সকলো সময়তে মানুহে বৰ ভয় আৰু আশংকাৰ মাজত দিন কটাবলগীয়া হৈছিল— সকলোৱে নাজীসকললৈ বৰ ভয় কৰি চলিছিল, কাৰণ তেওঁলোকে মানুহক বিশেষকৈ ইহুদিসকলক কটাই কটা দিছিল। কিন্তু নাজী সৈন্য আৰু জেনেৰেলসকলৰ জীৱনো নিৰাপদ নাছিল। শত্ৰুপক্ষই অপহৰণ কৰি নিয়া বা বধ কৰাৰ আশংকাই তেওঁলোকক অহৰহ আতংকিত কৰি ৰাখিছিল। এনে বিপদৰপৰা বচাই ৰখাৰ উদ্দেশ্যে নাজী জেনেৰেলসকলৰ বিশেষ নিৰাপত্তা দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল। হিটলাৰৰ হেৰমাছটৰ সদস্য লেনিনগেভৰ বীৰ, জেনেৰেল ক্ৰীপক গ্ৰীচ দেশৰ দ্বীপপুঞ্জ ক্ৰেটত বিশেষ নিৰাপত্তাৰ ব্যৱস্থা কৰি দিয়া হৈছিল। জেনেৰেল কাৰ্লক্ৰীপে ২২০০ জন সৈন্যৰ এটা বেটেলিয়নেৰে সৈতে ক্ৰেটলৈ আগবাঢ়িছিল। তেওঁ প্ৰকৃতপক্ষে এজন শক্তিশালী আৰু হিটলাৰৰ অতি বিশ্বাসী সেনাধ্যক্ষ আছিল। কিন্তু গৰুপক্ষই তেওঁৰ ভৱিষ্যত সম্পৰ্কে অন্য এক আঁচনিহে হাতত লৈছিল। তেওঁলোকে সেনাধ্যক্ষক অপহৰণ কৰিব খোজাৰ মুখ্য উদ্দেশ্য আছিল যাতে তেওঁৰ অনুপস্থিতিত জাৰ্মান সৈন্যবিলাকৰ মনোবল ভাগি বিভ্ৰান্ত হৈ পৰে। কিন্তু এইটো খুন্দাটিলে কাম আছিল। তথাপি ইংৰাজসকলে এই চেষ্টাত ফলৱতী হ'ব বুলি বলিষ্ঠ আশা ৰাখিছিল।

১৯৪৪ চনৰ এপ্ৰিল মাহ। ক্ৰেট ৰাজধানী হেৰাক্লীয়নৰ ৰাস্তা পদূলি জাৰ্মান সৈন্যৰে ভৰপূৰ। সন্ধিয়া কথাখৰি শেষ হ'ল মাথোন— মানুহবোৰ কোবোৰে ঘূৰমুৱা হৈছিল। ঠেক বস্তাবোৰ জাৰ্মান সৈন্য আৰু কথাছবিৰপৰা ঘূৰি অহা মানুহৰে ঠাহ গাই পৰিছিল। তাৰ মাজতে সেনাধ্যক্ষ ক্ৰীপক গাড়ীখন হঠাতে আহি উপস্থি হ'লহি।

সৈন্যসকলে তেওঁক অভিবাদন জনালে। সলোৱেই সেনাধ্যক্ষজনক যাবৰ বাবে বাট উলিয়াই দিলে। সেনাধ্যক্ষজন ধান হৈ ৰহি গৈছিল। তেওঁক জনোৱা অভিবাদনৰ প্ৰতি হাত দাঙি তেওঁ জাৰ্মানসকলক সঁহাৰি নিদিলে, মাথো মূৰটো দুপিয়াই দেখুৱালে। তি কঠোৰভাৱে নিয়মানুবৰ্তিতা মানি চলা সেনাধ্যক্ষজনৰ অভ্যাসৰ পৰিবৰ্তন হোৱা দেখি জাৰ্মানসকল বৰ আচৰিত হৈছিল। তেওঁলোকে এ অৱস্থাটো

সেনাধ্যক্ষজনৰ ক্ষণিক পৰিবৰ্তনৰ কাৰণ বুলি ধৰি ল'লে। জোৱানসকলে বুজা নাছিল যে এনে ধৰণে অতিবাদন গ্ৰহণ কৰা সেনাধ্যক্ষজন তেওঁলোকৰ আচল সেনাধ্যক্ষ ক্ৰীপ নাছিল। ক্ৰীপক আচলতে বান্ধি গাড়ীৰ ভিতৰত থৈ যোৱা হৈছিল। তেওঁক দুজন ইংৰাজ মেজৰ- পেট্ৰিক আৰু মছে অপহৰণ কৰি নিছিল। জাৰ্মান সৈন্যসকলে এই কথা পিছদিনাহে গম পাইছিল। সুন্দৰ নীলা আকাশখন হঠাতে উৰাজাহাজ আৰু হেলিকপ্টাৰেৰে ছাটি পেলাইছিল। লগে লগে ডাঙৰ ডাঙৰকৈ ঘোষণা কৰা হৈছিল আৰু শত্ৰুপক্ষক সঘনে ভয়াবহ পৰিস্থিতিৰ প্ৰতি সাৱধান কৰি দিয়া হৈছিল। জাৰ্মানসকলে তেওঁলোকৰ আধিপত্য প্ৰমাণ কৰি দেখুৱাবৰ বাবে ৯০০ বছৰীয়া এখন পুৰণি নগৰ আৰু কিছুমান প্ৰকাণ্ড ঘৰ বোমা দি ধ্বংস কৰি পেলাইছিল।

প্ৰশ্ন হ'ল যে কোনে আৰু কেনেকৈ এই অপহৰণ আঁচনিটো কৰিছিল। এই গোটেই "অপহৰণ নাটকখন"ৰ সৃষ্টিকৰ্তা আছিল মেজৰ পেট্ৰিক আৰু মেজৰ মছ। আঁচনিখন ইংৰাজসকলে পচন্দ কৰিছিল, কাৰণ এইটোৱে তেওঁলোকৰ মনোবল দৃঢ় কৰাত সহায়ক হৈছিল।

বিহয়সকলৰপৰা ইংগিত পোৱাৰ লগে লগে মেজৰ পেট্ৰিক আৰু মছে তেওঁলোকৰ টালি-টোপোলাবোৰ বান্ধি ল'লে। পেট্ৰিকে এটা পেৰাছুটৰ সহায়ত ফ্ৰেটত সোমালগৈ। মেজৰ মছৰ ভাগ্য তেওঁ অনুকূলে নাছিল। তেওঁ যোৱা উৰাজাহাজখন অৱতৰণ কৰিব খোজোঁতেই হঠাতে বতৰ বদলি হৈ গ'ল। কুঁৱলিয়ে ওলৰ মাটি ঢাকি পেলালে, আৰু মছ নামোতে অলপ পলম হৈ গ'ল। তেওঁ ছদ্মবেশ ধৰি হেৰাৰ্মিয়নলৈ যাব ধৰিলে। ইতিমধ্যে পেট্ৰিক গৈ সেই ঠাইত উপস্থিত হৈছিল। তেওঁলোক দুয়ো গৈ মিকিৰ ঘৰতে থাকিলগৈ। মিকি আছিল আন এজন ইংৰাজ চোৰাংচোৱা ৭ তেওঁ জেনেৰেল ক্ৰীপৰ বাসস্থানৰ ওচৰতে থাকিবলৈ লৈছিল। দুয়োজন মেজৰে গোটেই অৱস্থানটো অধ্যয়ন কৰি আছিল। লগতে তেওঁলোকে জেনেৰেল ক্ৰীপৰ চাল-চলন অবিৰতভাৱে লক্ষ্য কৰি আছিল। জেনেৰেলজনে পুৱাই কাৰ্যালয়লৈ গৈ গধূলিহে ঘূৰি আহিছিল। তেওঁৰ-কাৰ্যালয় থকা ঠাইৰপৰা ৫ মাইল দূৰত আছিল। এটা কেঁকুৰিৰ বাহিৰে আলিটো পোন গাড়ীখন অলপ লাহে লাহে যাব লাগিছিল। ইংৰাজ মেজৰ দুজনে ক্ৰীপক অপহৰণ কৰাৰ বাবে তেওঁলোকক ১০ জন লোকৰ সহায় আৱশ্যক হৈছিল। সকলোবোৰ কাম আঁচনিমতে সাজু কৰা হ'ল। কিন্তু ভাগ্যৰ কি পৰিহাস! অপহৰণ

কৰিবলৈ ঠিক কৰা তাৰিখৰ দিনাই জেনেৰেলজনে তেওঁৰ দৈনন্দিন কাৰ্যসূচীৰ সময় তালিকা বদলি কৰি লৈছিল। জেনেৰেলজনে এই ষড়যন্ত্ৰটোৰ বিষয়ে কিছু খবৰ পাইছিল। ই তাৰেই ইংগিত দিছিল। কিন্তু মেজৰ দুজনো অলপতে হতাশ হোৱা লোক নাছিল। তেওঁলোক চতুৰ্থ দিনত কৃতকাৰ্য হ'ল। ছদ্মবেশধাৰী মেজৰ দুজনৰ বাহিৰে সেই সময়ত আলিটোত অন্য কোনো মানুহ নাছিল। মেজৰ পেট্ৰিক আৰু মছে সম্পূৰ্ণ জাৰ্মান পোছাক পিন্ধি লৈছিল। যি মুহূৰ্ততে জেনেৰেল ক্ৰীপৰ গাড়ীখন কেঁকুৰিটোৰ ওচৰ পালেগৈ পেট্ৰিক আৰু মছে গাড়ীখনৰ বখালে আৰু মছে চালকজনক লগে লগে গুলিয়াই হত্যা কৰিলে আৰু নিজে চালকৰ ঠাইত বহি ল'লে। পেট্ৰিকে পিছৰ দুৱাৰখন খুলি জেনেৰেলজনক টানি আনিলে। ইতিমধ্যে জোপোহাৰ আঁৰত লুকাই থকা চাৰিজন অপহৰণকাৰীও দৌৰি ওলাই আহিল। তেওঁলোক সকলোৱে জেনেৰেলজনক বান্ধি পেলালে আৰু গাড়ীখনৰ পিছফালে ভৰাই ল'লে। দুজন গেৰিলা জেনেৰেলজনৰ লগতে বহিল। মেজৰ পেট্ৰিকে ছদ্মবেশ ধৰি জেনেৰেল ক্ৰীপৰ ৰূপ ল'লে। পহৰাদাৰী গেটত নাজী সৈন্যসকলে জেনেৰেলজনৰ পতাকা দেখি লগে লগে যাবলৈ দিলে। গাড়ীখন গৈ জেনেৰেল ক্ৰীপৰ ঘৰ পালেগৈ। মছে গাড়ীখনৰ হৰ্ণ বজালে আৰু পেট্ৰিক পহৰাদাৰীক হাতেৰে ইংগিত দি ক'লে যে তেওঁ আহোঁতে পলম হ'ল।

এইটো মাত্ৰ আৰম্ভণিহে আছিল। মেজৰ মছ আৰু পেট্ৰিকে এনেদৰে ২২ খন পহৰাদাৰী গেট পাৰ হৈ যাব লাগিছিল। আৰু যেতিয়া তেওঁলোকে শেষৰখন গেট পাৰ হৈ চিনেমা হলৰ ওচৰত মানুহবিলাকৰ ভিৰ অস্তিত্ব কৰি গৈছিল, মেজৰ দুজনে ইজনে সিজনক শূভেচ্ছ জনাইছিল।

এইখিনিলৈকে তেওঁলোকৰ সকলো আঁচনিয়েই নিখুঁত আছিল। কিন্তু ইয়াৰ পিছত তেওঁলোকৰ ভাগ্য প্ৰতিকূলে যাবলৈ ধৰিলে। তেওঁলোকে বেডিঅ' অপাৰেটৰজনৰ লগত যোগাযোগ কৰিবলৈ অসমৰ্থ হ'ল- যিজনে তেওঁলোকৰ বাবে এখন জাহাজৰ ব্যৱস্থা কৰি দিয়াৰ কথা আছিল। মছ আৰু পেট্ৰিক ৰৰ হতাশ হৈ পৰিল। তেনে সময়তে তেওঁলোকে লক্ষ্য কৰিলে যে এখন জাৰ্মান ট্ৰাক তেওঁলোকে আশ্ৰয় লৈ থকা পাহাৰটোৰ চাৰিওকাষে ঘূৰি ফুৰিছে। লগে লগে তেওঁলোকে বস্তু-বাহানি বান্ধি সাজু হ'ল। আৰু ৮০০ ফুট ওখ মাউণ্ট ইতালৈ বগাই গ'ল। ১২ ঘণ্টা ধৰি

নাজী সেনাধ্যক্ষৰ অপহৰণ

তেওঁলোকে এটা গেৰিলাৰ গুহাত ঠাই ল'লে। বাতি তললৈ নামি আহিল আৰু সাগৰৰ ফালে যাবলৈ ল'লে।

এটা জাৰ্মান সৈন্য বাহিনীৰ বেটেলিয়নক ইতিমধ্যে তাত ৰখা হৈছিল। মেজৰ মছ আৰু পেট্ৰিকে জেনেৰেল ক্ৰীপক লৈ গোপনীয়ভাৱে সেই ঠাইৰপৰা আঁতৰি আহিল। মেজৰ পেট্ৰিকে তেতিয়া এজন গৰখীয়াক বাট দেখুৱাই দিবলৈ অনুৰোধ কৰিলে। তিনি সপ্তাহ ধৰি জাৰ্মান বিষয়াসকলৰ লগত লুকা-ভাকু কৰি অৱশেষত পেট্ৰিকে ভাল খবৰটো পালে। তেওঁলোকক বডাকিনিলৈ যাবলৈ নিৰ্দেশ দিয়া হৈছে য'ত তেওঁলোকৰ কাৰণে এখন নাও বৈ থকাৰ কথা। মেজৰ দুজন যেতিয়া বডাকিনি বন্দৰ পালোঁগৈ, তেতিয়া তেওঁলোকে দুটা জাৰ্মান সৈন্যবাহিনীৰ শিবিৰৰ মাজেদি পাৰ হৈ যাব লগা হৈছিল। পেট্ৰিক আৰু মছে এই শিবিৰ দুটা পাৰ হৈ যাবলৈ সক্ষম হ'ল আৰু বাতি ৯ বজাত অপহৃত ক্ৰীপক লৈ নাওখনত উঠিলগৈ।

তিনি দিনৰ পিছত তেওঁলোক গৈ কাইৰোত উপস্থিত হ'ল। মেজৰ মছ আৰু পেট্ৰিকে জেনেৰেল ক্ৰীপৰপৰা বিদায় ল'লে।

এনে এটা দুঃসাহসজনক কাম কৰাৰ বাবে মেজৰ মছ আৰু পেট্ৰিকক উপযুক্ত ভাৱে পুৰস্কৃত কৰা হ'ল আৰু জেনেৰেল ক্ৰীপক লণ্ডনৰ কাৰাগাৰলৈ নিয়া হ'ল। যুদ্ধৰ শেষত তেওঁক মুকলি কৰি দিয়া হ'ল। শেষ জীৱনত তেওঁ জাৰ্মানীত এজন বিক্ৰীদাৰ হিচাপে দিন কটাবলৈ ল'লে। তেওঁক অপহৰণ কৰি নিয়াৰ বাবে তেওঁ মেজৰ দুজনক ধন্যবাদ জনালে। নহ'লে যুদ্ধ বন্দী হিচাপে গণ্য কৰি অন্যবিলাকৰ লগতে তেওঁকো মৃত্যু দণ্ডেৰে দণ্ডিত কৰা হ'লহেঁতেন। ●

ভয়াবহ সাগৰীয় দুৰ্ঘটনাত টিটানিক

মানুহে সদায় জয়ৰ মালা, দবলৈ নাপায়। দুঃসাহসিকতাৰ ফলত
পৰাজয়ৰ কাহিনীয়ে প্ৰায়েই পাহৰিব নোৱাৰে গল্পৰ ৰূপ লয়। 'টিটানিক'
নামৰ বৃহৎ আকাৰৰ জাহাজখনৰ সৰ্বনশীয়া ঘটনাটোও তেনে এটা

পৃষ্ঠা/৩৫

ভয়াবহ সাগৰীয় দুৰ্ঘটনাত টিটানিক

কাহিনী। আটলান্টিক মহাসাগৰে এতিয়ালৈকে লাভ কৰা বলিৰ ভিতৰত টিটানিক হৈছে আটাইতকৈ বেছি মূল্যবান। এই জাহাজখন ১১ মহলীয়া আছিল আৰু দীঘলে প্ৰায় আটাইখন ফুটবল পথাৰতকৈও বেছি। জাহাজখন আধুনিক যুগৰ সকলো বিলাসিতাৰে পৰিপূৰ্ণ আৰু সামুদ্ৰিক 'দিগবপৰা' সম্পূৰ্ণ নিৰাপদ। তথাপি এই বিশাল জাহাজখনক যেতিয়া বৰফৰ স্তূপে খুন্দা মাৰে, তেতিয়া ১৫০০ মানুহৰ জীৱন বুকুত বান্ধি সম্পূৰ্ণভাৱে ডুবি যাবলৈ ইয়াক তিনি ঘণ্টাতকৈ কম সময়হে লাগিছিল। তেতিয়া সময় ৰাতি ১০-৪০। নতুন জৰ্মকীয়া 'শুকুলা' নৌ জাহাজ টিটানিকখনে পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে লণ্ডনৰ দক্ষিণ এম্পটনৰপৰা 'নিউয়ক'লৈ বুলি যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিল। ১১ মহলীয়া টিটানিক কেৱল অত্যাধুনিক সা-সুবিধাৰে জৰ্মকীয়াই নহয়, ই পৃথিৱীৰ ভিতৰতে এখন সৰ্ববৃহৎ জাহাজ। সেই সময়ত জাহাজখনত ২২০৭ জন বিখ্যাত আৰু আচ্যৰত যাত্ৰী আছিল। এনে ধৰণৰ অত্যাধুনিক জাহাজৰ প্ৰথম যাত্ৰী হিচাপে সাগৰীয় যাত্ৰাৰ আনন্দ উপভোগ কৰি তেওঁলোক অতি সুখী হৈছিল আৰু অনাগত বিপদ সম্পৰ্কে একেবাৰেই নাজানিছিল। জাহাজখনে কৃষ্ণ সাগৰত ঘণ্টাত ২২৫ মাইল বেগে অতি শান্তভাৱে গতি কৰে। আকাশ আছিল পৰিস্কাৰ। ছয়জনীয়া পৰ্যবেক্ষণকাৰী বাহিনীৰ এজন মিঃ ফ্ৰেডাৰিক ফ্ৰীটে সেই সময়ত জাহাজৰ ওপৰত হাড় কঁপোৱা শীত ভালদৰেই অনুভৱ কৰি গৈছিল। ফ্ৰীটে হঠাৎ সমুখত কিবা এটা দেখিবলৈ পালে। তেওঁ সঁচকিত হৈ উঠিল আৰু কেইটামান মুহূৰ্তৰ ভিতৰতে বুজি উঠিল যে সেইটো এটা প্ৰকাণ্ড বৰফৰ স্তূপ। তেওঁ লগে লগেই সতৰ্কতামূলক ঘণ্টা বজাই দি বিষয়াজনক বৰফৰ স্তূপটোৰ বিষয়ে জনাই দিলে। কিন্তু তেওঁ আচৰিত হ'ল যে তেওঁ মাথো 'খন্যবাদ' বুলি কোৱা সমিধানহে পালে।

তাৰ পিছৰ ৩৭ চেকেণ্ড আছিল ফ্ৰীট আৰু তেওঁৰ বন্ধু লীৰ কাৰণে অতি কঠিন সময়। তেওঁলোকে দেখিলে যে তেওঁলোকৰ জাহাজখন পোনে পোনে বৰফৰ স্তূপটোৰ ফালে আগবাঢ়ি গৈ আছে। তেওঁলোকে মৃত্যুৰ গন্ধৰলৈ সোমাই যোৱা যেন লাগিল। কিন্তু বিধিৰ বিধান তেওঁলোকৰ কাৰণে আছিল অন্য ধৰণৰ। তেওঁলোকে বৰফৰ স্তূপটো একেবাৰে ওচৰলৈ চাপি অহা দেখিলে, অথচ জাহাজখনে তেতিয়াও অন্য ফালেদি গতি কৰা নাই। ফ্ৰীটৰ ধাৰণা হ'ল যেন তেওঁলোকৰ জাহাজখনে বৰফৰ স্তূপটোত খুন্দা মাৰিলেগৈ আৰু তেওঁ গমকে ধৰিব নোৱাৰিলে; কিন্তু এই ভ্ৰান্ত ধাৰণাটো

ভয়াবহ সাগৰীয় দুৰ্ঘটনাত টিটানিক

ভয়াবহ ঘটনাটোৰ আৰম্ভণিহে আছিল। যাত্ৰীসকলে তিনিঘণ্টা ধৰি কষ্ট ভুগিলে, আৰু ইয়াৰ পৰিণতি স্বৰূপে ১৫০০ যাত্ৰীৰ প্ৰাণ সাৱটি ধৰি প্ৰকাণ্ড জাহাজখন সম্পূৰ্ণৰূপে ধ্বংস হৈ গ'ল।

এই সময়ত ব্ৰীজ খেল চাই থকা জৰ্জ টমাছ ৰোৱে ইঞ্জিনটোৰপৰা এটা অস্বাভাৱিক শব্দ শুনিলে পালে। তেওঁ ওপৰলৈ চাই দেখিলে যে মুহূৰ্তৰ ভিতৰতে পাহাৰ সদৃশ বৰফৰ স্তূপটো সম্পূৰ্ণৰূপে নাইকিয়া হৈ গ'ল। প্ৰথম শ্ৰেণীৰ ভোজনাগাৰৰ ডাঙৰ কোঠাত বহি থকা পৰিচালকবিলাকে জাহাজখন হঠাৎ জোঁকাৰ খাই উঠা গম পালে আৰু ৰূপৰ বাচনবোৰে খুন্দা-খুন্দি খাই বিভিন্ন শব্দ কৰা শুনিলে। সেইদৰেই প্ৰথম শ্ৰেণীৰ কোঠাত বহি থকা যাত্ৰীসকলেও একেধৰণৰ এটা জোঁকাৰণিৰ উমান পালে। কিছুমানে ভাবিলে যে বোধহয় এটা ডাঙৰ জোঁকাৰে জাহাজখনত খুন্দা মাৰিলে আৰু অন্যবিলাকে বান্ধনি ঘৰত কিবা অঘটন হোৱা বুলি ভাবিলে।

ঘটনাটো প্ৰকৃততে অন্য ধৰণৰ আছিল। বৰফৰ স্তূপৰ অৱৰণখন ভাগি লাহে লাহে জাহাজখনৰ লগত উঠি গ'ল আৰু তাৰ ডাঙৰ ডাঙৰ টুকুৰা কিছুমান খিৰিকিয়েদি জাহাজৰ ভিতৰলৈ সোমাই আহিল। ইমানবোৰ গুণ্ডগোল আৰু ভয়াবহ অৱস্থাৰ সৃষ্টি হোৱা সত্ত্বেও কিছুমান যাত্ৰী তেতিয়াও গভীৰ টোপনিত। কিছুমানে ব্ৰীজ খেল চাই আছে আৰু কিছুমানে একোপেগ হুইষ্টৰে গধূলিটো উপভোগ কৰি আহিছে। তেওঁলোক কোনোৱেই আগতুক বিপদৰ কথা জনা নাই।

যি কি নহওক সেই সময়ত প্ৰথম বিষয়া বিলিয়াম মাৰডকে পৰিস্থিতিৰ গুৰুত্ব উপলব্ধি কৰিলে। তেওঁ ইঞ্জিনটো বিপৰীত ফালে ঘূৰালে; কিন্তু, তেতিয়া যথেষ্ট পলম হৈ গ'ল। আনকি জাহাজৰ কামাণ্ডাৰজনে ইঞ্জিন কোঠালৈ নামি আহি মাৰডকক সুধিলে, "সেইটো কি?" মাৰডকে উত্তৰ দিলে, "সেইটো বৰফৰ স্তূপ।" তেতিয়া অত্যাৱশ্যকীয় দুৱাৰবোৰ বন্ধ হৈয়ে আছিল। বয়লাৰ কোঠাত এটা প্ৰচণ্ড

বিস্ফোৰণ হ'ল আৰু অতি জোৰেৰে সাগৰৰ পানী জাহাজৰ ভিতৰলৈ সোমাবলৈ ধৰিলে। বাংকাৰপৰা কয়লা ওলাবলৈ ধৰিলে। এজন মানুহ কথমপিহে ৰক্ষা পৰিল।

ইমানখিনি হোৱা সত্ত্বেও যাত্ৰীসকলে নাজানিলে যে বৰফৰ স্তূপত জাহাজখনে খুন্দা মাৰিছে। তেওঁলোকে মাথো ইজনে সিজনক সুধিলে যে

ভয়াবহ সাগৰীয় দুৰ্ঘটনাত টিটানিক

কি ঘটনা ঘটিছে। কিন্তু কোনেও একো নাজানিলে। তেনেতে ওপৰৰপৰা এজনে এচিঞ্জৰি উঠিল যে তেওঁলোকে এটা ডাঙৰ বৰফৰ স্তুপত খুন্দা মাৰিছে। কথাটো শুনাব লগে লগে যাত্ৰীসকলে ভয়তে ইফালে-সিফালে দৌৰা-দৌৰি কৰি জীৱন ৰক্ষা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। কেপ্তেইন স্মিথে জাহাজখন পৰীক্ষা কৰি উদ্ধাৰকাৰী নাওবোৰ উলিয়াবলৈ চূড়ান্ত হুকুম দিলে। যাত্ৰীসকলক ততাতৈয়াকৈ টোপনিৰপৰা জগাই দিয়া হ'ল আৰু ওপৰ মহলালৈ যাবলৈ নিৰ্দেশ দিয়া হ'ল। উদ্ধাৰকাৰী পেটী তেওঁলোক সকলোৰে কঁকালত বান্ধি দিয়া হ'ল। মহিলা আৰু শিশুকলক উদ্ধাৰকাৰী নৌকা লোৱাত অগ্ৰাধিকাৰ দিয়া হ'ল।

বিষয়াসকলক ভাগ্যই আকৌ এবাৰ প্ৰৱৰ্ত্তনা কৰিলে। পঞ্চম আৰু ষষ্ঠ বয়লাৰ কোঠাৰ বেৰবোৰ হঠাৎ ভাগি পৰিল। পানী প্ৰচণ্ড বেগেৰে ভিতৰলৈ সোমাবলৈ ল'লে। ভাগ্যে জাহাজখনৰ মুকলি মজিয়াখন ওখ আছিল আৰু সেয়েহে টিটানিকখনৰ অতুলনীয় উচ্চতাই যাত্ৰীসকলক কম সময়ৰ কাৰণে হ'লেও ৰক্ষা কৰিছিল। তেতিয়া সময় ১২:৩০। ভয়ানক ঘটনাটো সংঘটিত হোৱা দুঘণ্টা পাৰ হৈ গ'ল। মহিলা আৰু শিশুকলক জোৰ কৰিয়েই উদ্ধাৰকাৰী নাওলৈ নিয়া হ'ল। বহুতো কম বয়সীয়া মহিলাই তেওঁলোকৰ মৰমৰ স্বামীসকলক এৰি যাবলৈ প্ৰস্তুত নাছিল। তেওঁলোকক কেপ্তেইনৰ নিৰ্দেশ মানিবলৈ অনুৰোধ কৰা হৈছিল, যিহেতুকে প্ৰতিটো মিনিট পাৰ হোৱাৰ লগে লগে বিপদ ভয়াবহভাৱে আসন্ন হৈ উঠিছিল। উদ্ধাৰকাৰী জখলাটো যিকোনো মুহূৰ্ত্ততে পানীত ডুবি যোৱাৰ উপক্ৰম হ'ল। সেইকাৰণে জাহাজখনৰ পেপ্তেইন আৰু বিষয়াসকলে মহিলা আৰু শিশুবিলাকক এক মিনিটো সময় নষ্ট নকৰিবলৈ অনুৰোধ কৰিলে। কিছুমান মহিলাই তেওঁলোকৰ স্বাভাৱিক ধৈৰ্য হেৰুৱাই পেলালে। এজনী মৰম লগা ফৰাচী ছোৱালী ভয়তে পৰি গ'ল। এগৰাকী বুঢ়ী জাহাজ আৰু উদ্ধাৰকাৰী নাওৰ মাজত পিছলি পৰিছিল। ভাগ্যে কোনোবা এজনে তেওঁৰ ভৰিত ধৰি টানি আনি ৰক্ষা কৰিলে।

প্ৰায় এক বজাত উদ্ধাৰ কাৰ্যৰ বাবে আৰু এটা ব্যৱস্থা কৰা হ'ল। বহুতো মহিলাই মুক্ত নৌকাত যাবলৈ ইচ্ছা প্ৰকাশ নকৰিলে। অন্যহাতে বহুতো পুৰুষে মুক্ত নাওখন তেওঁলোকৰ বাবে নিবলৈ নেৰা-নেপেৰাকৈ লাগিল। কেপ্তেইনজনে জানিবা তেওঁলোকক ঘূৰাই পঠিয়ালে কাৰণ মহিলা আৰু শিশুক এৰি পুৰুষ আগতে যোৱাটো সকলো নীতি শাস্ত্ৰৰ পৰিপন্থী।

সময়বোৰ অতি দ্ৰুতভাৱে পাৰ হৈ গৈছিল। তেতিয়া ১:৫০। টিটানিকখন ইতিমধ্যে পানীত আধা ডুবি গৈছিল। উদ্ধাৰকাৰী নাওবোৰ তেতিয়াও ঘূৰি অহা নাই। যাত্ৰীসকল আতংকিত হৈ উঠিছিল। তেওঁলোকে উৎকণ্ঠাৰে উদ্ধাৰকাৰী নাওবোৰলৈ বাট চাই থাকিল। যেতিয়া ২ বাজি ৫ মিনিট যোৱাতো উদ্ধাৰকাৰী নাওবোৰ ঘূৰি অহা নাই, কেপ্তেইন স্মিথে অতি দুখেৰে সৈতে শেষ ঘোষণা কৰিলে, "আপোনালোকে আপোনালোকৰ ল'ৰা-ছোৱালী আৰু ভিৰোতাবিলাকলৈ যিমান পাৰে সিমান চেষ্টা কৰক আৰু নিজৰ বাবেও ব্যৱস্থা লওক।" যাত্ৰীসকলে যেতিয়াই এই ঘোষণাটো শুনিলে তেওঁলোকে লগে লগেই সাগৰৰ বুকুলৈ জঁপিয়াই নিজক ৰচাবলৈ চেষ্টা কৰিলে। ঠিক পুৱা দুই বাজি ৩০ মিনিটত টিটানিকখনৰ সম্মুখৰ ভাগটো সম্পূৰ্ণভাৱে পানীত ডুবি গ'ল আৰু পিছৰ অংশ ক্ৰমান্বয়ে ঠিয় হৈ আহিবলৈ ধৰিলে। লাহে লাহে জাহাজখন দৃষ্টিৰ পৰা একেবাৰে নাইকিয়া হৈ গ'ল। প্ৰকাণ্ড বগা জাহাজখনৰ এই শেষ অৱস্থা যাত্ৰীসকলে তেওঁলোকৰ উদ্ধাৰকাৰী নাৱৰপৰা দেখি আছিল। এনেদৰেই ১৯১২ চনৰ ১৪/১৫ এপ্ৰিলৰ দিনা ৰাতি সাগৰীয় দুৰ্ঘটনাত প্ৰায় ১৫০০ যাত্ৰীৰ মৃত্যু ঘটিছিল। তথাপি এটা প্ৰশ্ন উঠে টিটানিকখনক ৰচাব পৰা নগ'লহেঁতেন নে? যেতিয়া টিটানিকখন দুৰ্ঘটনাৰ সম্মুখীন হৈছিল, তেতিয়া কিছু দূৰত্বত অন্য এখন কালিফৰ্ণিয়ান জাহাজ ৰৈ আছিল। কালিফৰ্ণিয়ান জাহাজৰপৰা টিটানিকৰ লাইটবোৰ নুমাই যোৱা দেখা গৈছিল। তথাপি তাত কোনো গুৰুত্ব দিয়া নহ'ল। আনকি টিটানিকে আকাশমার্গত এৰি দিয়া সৰু বকেটবোৰৰপৰা খবৰ সংগ্ৰহ কৰিবলৈকো কালিফৰ্ণিয়ান জাহাজখন ব্যৰ্থ হ'ল। এই খবৰবোৰ সংগ্ৰহ কৰা হ'লে বা কালিফৰ্ণিয়ানে টিটানিকৰ সকেটবোৰ বুজিবলৈ অকণমানো অনুসন্ধিৎসু হোৱা হ'লে নিশ্চয় এই ঘটনাটোত বাধা দিব পৰা হ'লহেঁতেন।

যিয়েই নহওক টিটানিকৰ এই বিপৰ্যয়টো ঘটিল আৰু বৃহৎ সাগৰীয় দুৰ্ঘটনাবোৰৰ ভিতৰৰ এটা ডাঙৰ ঘটনা বুলি পৃথিৱীত আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰিলে। মাত্ৰ বাচি থকা কেইজনমান যাত্ৰী এই ঘটনাৰ সাক্ষী হৈ ৰ'ল।

স্বাধীন সুৰংগ

দ্বিতীয় মহাসমৰৰ সময়ত বাৰ্লিন আৰু ব্ৰেচলৰপৰা প্ৰায় সমদূৰত্বত জাৰ্মানীৰ তিনি নং ষ্টেলাগ লুটত মিত্ৰ শক্তিৰ দহহাজাৰ সৈন্য আটক কৰি ৰখা হৈছিল। ১৯৪৫ চনৰ ২৫ মাৰ্চৰ পুৱা ৬ বজাত শিবিৰত এটা ডাঙৰ কোলাহল শূনা গ'ল। জাৰ্মানী সৈন্যসকলে শিবিৰটো ক্ষণেকতে আগুৰি পেলালেহি। ১০৪ নং শিবিৰটো পতিপিতকৈ চালেহি। অলপ পিছতে হাতত

স্বাধীন সুৰংগ

মেচিনগান লৈ থকা প্ৰহৰীবিলাকে “ওলাল ওলাল সকলোবোৰ ওলাল” বুলি চিঞৰিবলৈ ধৰিলে। শিবিৰৰপৰা যুদ্ধবন্দীবিলাক ওলাই অহাৰ লগে লগে তেওঁলোকক থপিয়াই থপিয়াই বৰফৰ ওপৰেত উলংগ কৰি বগাবলৈ হুকুম দিলে। তেওঁলোকক তেতিয়া ঘিহকে কৰিবলৈ কৈছিল, তেওঁলোকে তাকেই কৰি গৈছিল— তাৰ বাহিৰে তেওঁলোকৰ কোনো উপায় নাছিল। অকল সেয়ে নহয়, তেওঁলোকৰ কাপোৰ-কানিবোৰ তন্ন-তন্নকৈ পৰীক্ষা কৰা হৈছিল। এইদৰে পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা চলি থকা অৱস্থাতে, জাৰ্মান সেনাধ্যক্ষৰ সহকাৰী বিষয়াজন দৌৰি আহি যুদ্ধবন্দীসকলৰ সুৰংগৰ আপোনা আপুনি বন্ধ হোৱা দুৰাৰখন খুলি দিবলৈ অনুৰোধ কৰিলেহি। এই সুৰংগটো যুদ্ধৰ বন্দীবিলাকে পলাই যাব পৰাকৈ গোপনে সাজি উলিয়াইছিল। সুৰংগটো সাজি উলিওৱাৰ কথা জানিব পাৰি জাৰ্মান সৈন্যসকলে তালাচী চলাইছিল। ভুলক্ৰমে এজন জাৰ্মান সৈন্য সুৰংগটোলৈ সোমাই গৈ ওলাবলৈ বাট বিচাৰি নাপাই তাতে আৱদ্ধ হৈ ৰ'ল। জাৰ্মানসকলৰ ভয় হৈছিল কিজানি সৈন্যজনৰ নিশ্বাস বন্ধ হৈ মৰা পৰিব। তেওঁক উলিয়াই আনিবলৈ ব্যৰ্থ হৈছিল। সেয়েহে তেওঁলোকে যুদ্ধৰ বন্দীবিলাকক অনুৰোধ কৰি তেওঁক বচোৱাৰ বাহিৰে অন্য উপায় নাছিল।

অৱশেষত যুদ্ধবন্দীসকলে দুৰাৰখন খুলি দিবলৈ ঠিক কৰিলে। সেইমতেই জাৰ্মানসকলে তেওঁলোকৰ সৈন্যজনক নিৰাপদে বাহিৰ কৰি আনিলে। অৱশ্যে যুদ্ধবন্দীসকলৰ ৭৬ জন সেই সুৰংগইদি পলাই যাবলৈ সমৰ্থ হ'ল। এই পলাতকসকলক টানি উলিয়াবলৈ লোৱা চেষ্টা দ্বিতীয় মহাসমৰৰ এটা লেখত ল'বলগীয়া আৰু ঐতিহাসিক ঘটনা আছিল। আকাশবাণীৰ যোগেদি সকলো নাগৰিককে পলাতকসকলৰ প্ৰতি চোকা দৃষ্টি ৰাখিবলৈ সতৰ্ক কৰি দিছিল। গেফেটপ্ত বায়ুসেনা, নৌসেনা আদি সকলোকে এই কামত নিয়োগ কৰা হৈছিল। ইয়াৰপৰাই অনুমান কৰিব পৰা গৈছিল, জাৰ্মানসকল যে কিমান স্থিৰ আৰু মানসিকভাৱে উত্তেজিত হৈছিল। ষ্টেলাগ লুফুটত আৱদ্ধ কৰি ৰখা যুদ্ধবন্দীবিলাকৰ ভিতৰৰপৰা গোপনে সজা সুৰংগইদি ৭৬ জন পলাই গৈছিল— ই আছিল যথার্থতে বিশ্ব ৰেকৰ্ড।

এই সুৰংগটো কেনেকৈ সজা হৈছিল, তৈয়াৰ কৰোঁতে কিমান সময়ৰ আৱশ্যক হৈছিল আৰু পলাতকসকলৰ কিমানজন সন্দেহজনক অৱস্থাত নিৰপৰাধী বুলি গণ্য হৈছিল আৰু কিমানক জাৰ্মান সৈন্যবাহিনী হত্যা কৰা

হৈছিল আদি কাহিনীবোৰ অতি লোমহৰ্ষক। ইয়াৰ মূলতে হৈছে মুক্তিযোদ্ধাসকলে তেওঁলোকক স্বেচ্ছাচাৰী জাৰ্মান শিকলিৰপৰা মুক্ত কৰিবলৈ লোৱা অদমনীয় সিদ্ধান্ত। প্ৰথম অৱস্থাতে কেইবাবাৰো এই আঁচনি লৈ যুদ্ধবন্দীসকলে বিফল হৈছিল। যেতিয়া এই বাহিনীটো ৰমেল অষ্ট্ৰেলীয়ান এয়াৰফ'ৰ্চৰ ফনাইত লেফ্টেনেণ্ট পল ক্লীথিলে জনাজাত কৰিছিল, তেতিয়া ই এটা উত্তম পন্থা হিচাপে পৰিগণিত হৈছিল।

৩ নং ষ্টেনাগ নুড্‌টো ১৯৪৩ চনৰ বসন্ত কালত সাজি উলিওৱা হৈছিল। সেই বছৰতে এপ্ৰিল মাহত এই শিবিৰটোৰ উত্তৰ অংশ বহলাই তালৈ অতিৰিক্ত ৭০০ যুদ্ধবন্দীক অনা হৈছিল। শিবিৰটোৰ অতিৰিক্ত অংশ সাজি থকা অৱস্থাতে যুদ্ধবন্দীসকলে তেওঁলোকৰ সুৰংগটোৰ আঁচনিৰ কথা মনত পুহি ৰাখিছিল। সেই সময়ৰপৰা তেওঁলোকে জেগাবিলাক ভালদৰে নিৰীক্ষণ কৰি আছিল। কম্পাউণ্ডটোৰ পূৰ্ব অংশৰ প্ৰায় ১০০০ ফুট দৈৰ্ঘ্যৰ ঠাইডোখৰ পাঁচফুট ব্যৱধানৰ দুশাবী বাৰ্ভদুওয়াৰোৰ বন্ধা হৈছিল। খালি ঠাইডোখৰ বাৰ্ভদুওয়াৰেৰে ঘন ঘনকৈ গাঠ দিয়া হৈছিল। তাৰ মাজতে এডাল সতৰ্কমূলক ওয়াৰ দিয়া হৈছিল। ওয়াৰৰ কাষে কাষে ১৫ ফুট ওখকৈ মেচিনগানলৈ থকা পহৰীয়াৰ পকীঘৰ। এই আবেষ্টনিৰ ২৫ ফুট দূৰত্বত ঘন পাইন গছৰ অটব্য হাবি। এই হাবিখনেই যুদ্ধবন্দীবিলাকৰ শিবিৰটোক বাহিৰৰ পৃথিৱীৰপৰা সম্পূৰ্ণৰূপে বিচ্ছিন্ন কৰি ৰাখিছিল। কিন্তু পলাতকসকলৰ কাৰণে এই হাবিখন তেওঁলোকৰ আঁচনিৰ বাবে বৰ সহায়ক হৈছিল।

যুদ্ধবন্দীসকল নতুন শিবিৰটো আহি পোৱাৰ লগে লগেই ক্ৰিকেট আৰু চফ্টবল খেলাৰ বাবে ইচ্ছুকসকলক নাম ভৰ্তি কৰিবলৈ অনুৰোধ কৰি নটিচ্ ব'ৰ্ডত জাননী দিছিল। জাননীবিলাকত 'বিগ এক্স' নামেৰে চহী কৰি দিয়া হৈছিল। প্ৰকৃততে 'এক্স' হৈছে যুদ্ধবন্দীবিলাকক পলুৱাই নিবলৈ আয়োজন কৰা এটা সংগঠন। এই সংগঠনটোৰ প্ৰধানজন আছিল দক্ষিণ আফ্ৰিকাৰ এজন ওখ স্কোয়াড্ৰন লিডাৰ। তেওঁৰ নাম আছিল 'ৰ'জাৰ বুছলী'। তেওঁ ইয়াৰ আগতে এনেধৰণৰ দুটা আঁচনি লৈ পলাই গৈছিল, কিন্তু দুৰ্ভাগ্যবশতঃ দুয়োবাৰতে ধৰা পৰি আটক হ'বলগীয়া হৈছিল। তথাপিহে তেওঁকেই এই আঁচনিটোৰ মুখীয়াল কৰা হৈছিল— কিয়নো স্বাধীনতাত তেওঁ অটল বিশ্বাসী আছিল আৰু এনে আঁচনিবোৰ অতি নিখুঁতভাৱে সফল কৰিবপৰা তেওঁৰ দক্ষতা আছিল। অতি কম সময়তে এই

সুৰংগটো খান্দি উলিয়াবৰ বাবে ৫০০ জন যুদ্ধবন্দীয়ে নামভুক্ত কৰিছিল। প্ৰথমতে 'টম', 'ডিক' আৰু 'হেৰী' নামেৰে তিনিটা সুৰংগ কৰিবলৈ ঠিক কৰিলে, যাতে দুটা কাৰণত বিজুটি ঘটিলে, তৃতীয়টো কামত আহিব। সেইমতে লক ১২৩, ১২২ আৰু ১০৪ নং ব্লকৰপৰা যথাক্ৰমে 'টম', 'ডিক' আৰু 'হেৰী'ক খান্দিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। সুৰংগকেইটাৰ দুৱাৰ কেইখন শিবিৰৰ লগতে সংযোগ কৰি ৰাখিবলৈ আঁচনি কৰা হৈছিল। প্ৰতিটো শিবিৰেই ১০০ ফুট দীঘল আছিল। প্ৰত্যেকতে পোৱা, থকা আৰু পাকঘৰৰ ব্যৱস্থা আছিল। এই শিবিৰবোৰ মাটিৰ পৰা প্ৰায় এফুট ওখকৈ সজা হৈছিল; যাতে প্ৰহৰীবোৰে যুদ্ধবন্দীবিলাকৰ কাৰ্য্যকলাপ যেতিয়াই ইচ্ছা কৰে তেতিয়াই নিৰীক্ষণ কৰি থাকিব পাৰে।

সুৰংগকেইটা খান্দিবলৈ সেইমতে ৩ টা দল নিযুক্ত কৰা হ'ল। এই দলকেইটাৰ মূৰব্বীজন এনেদৰে সুৰংগ খন্দাৰ বিষয়ত এজন সুদক্ষ আৰু নিষ্ঠাবান ব্যক্তি আছিল। ৫০০ জন স্বেচ্ছাসেৱকৰ ভিতৰত ইঞ্জিনীয়াৰ, খনিৰ বনুৱা আৰু কাঠ মিস্ত্ৰীও আছিল। কিছুমান বন্দীক পলাতকসকলৰ বাবে নকল নথি-পত্ৰ তৈয়াৰ কৰিবৰ বাবে নিয়োগ কৰা হৈছিল আৰু জাৰ্মান ভাষা সলসলীয়াকৈ ক'ব পৰা সকলক ফেৰেটবিলাকৰ লগত বন্ধুত্ব পাতিবলৈ লগোৱা হৈছিল। সিহঁতক খোৱা বস্তু দি বাহিৰৰ পৰা আৱশ্যকীয় বস্তু অনাৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা হৈছিল। যিবিলাক ফেৰেটবিলাকৰ ওপৰত দৃষ্টি ৰাখিবলৈ লগোৱা হৈছিল সিবিলাকক 'ষ্টুগাৰ' বোলা হৈছিল। ততাত্ৰক পোলেণ্ডৰ যুদ্ধবন্দী কেইজনমানে পকাঘৰ সজাবপৰা অলপ বিলাতীমাটি সবকাই আনিছিল। তাৰে তেওঁলোকে দুই ফুট দীঘল বহল এখন চেপেতা পকাৰ নেট তৈয়াৰ কৰিছিল। এইখনৰদ্বাৰাই ১২২ নং লকৰ 'ডিক' সুৰংগৰ দুৱাৰখন তৈয়াৰ কৰা হ'ল। শ্লেটখন লৰচৰ কৰিব পৰাকৈ ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল। ১০৪ নং ব্লকৰ ২৩ নং কোঠাটোত ৪ ফুট ব্যাসাৰ্দ্ধৰ চাৰিচুকীয়া এটা ষ্টড্‌ পৰি আছিল। ইয়াৰ তলিখনেৰে 'হেৰী' ট্ৰেপ দুৱাৰখন সজা হ'ল। ১২৩ নং ব্লকৰপৰা মজিয়াৰ দুই ফুট দীঘল বহল পকা কাটি উলিয়াই লৰচৰ কৰি ৰাখিব পৰাকৈ টমৰ ট্ৰেপ দুৱাৰখন বিলাতী মাটিৰে সাজ পেলোৱা হ'ল।

ইয়াৰ পিছত যুদ্ধবন্দীসকলক আচল সুৰংগটো খান্দিবলৈ লগোৱা হ'ল। এইটো এটা বৰ বিপদকুল কাম আছিল। তেওঁলোকে ত্ৰিকোণমিটিৰ সহায়ত সুৰংগ তিনিটাৰ দূৰত্ব, গতি আৰু কোণৰ নিৰ্ধাৰণ কৰিবলগীয়া হৈছিল।

সেইকাৰণে তেওঁলোকে সুৰংগ তিনিটা ২৫ ফুট দত খান্দিবলৈ লৈছিল, যাতে জাৰ্মান মেটেনিক ডিটেণ্টৰে মাটিৰ উপৰি ভাগৰপৰা কোনো শব্দ ধৰা পেলাব নোৱাৰে। তাকে কৰোঁতে তেওঁলোক হাবিখনৰ পিনে গতি কৰিবলৈ লোৱাৰ আগতে প্ৰথমেই পোণে পোণে তিনিখন ট্ৰেপ দুৱাৰপৰা ৩০ ফুট দকৈ খান্দি লৈছিল। বালিচহীয়া আৰু পাতল মাটি কাটিবলৈ অসুবিধা নাছিল। কিন্তু তাৰ বাবে কামটো কঠিন হোৱাৰ আৱশ্যক আছিল।

১৯৪৩ চনৰ মে' মাহৰ আগভাগত সুৰংগ খন্দাৰ কাম আৰম্ভ কৰা হ'ল। কয়দীবিলাকে পুৱাৰপৰা ৰাতিলৈকে কাম কৰিছিল তাৰ মাজতে দুপৰীয়া আহাৰ খোৱা সময়কণ মাথোন ব'বলৈ পাইছিল। আটাইতকৈ আহকলীয়া কামটো হৈছিল ৰঙচুৱা বালি-মাটিবোৰ সুৰংগৰপৰা উলিয়াই আনি চকুত নপৰাকৈ আঁতৰাই পেলোৱাটো— নহ'লে এইবোৰ শেতাবৰণীয়া মাটিৰ ওপৰত সহজেই ওলাই পৰিলহেতেন।

প্ৰথম অৱস্থাত ভিতৰৰপৰা উলিয়াই অনা কিছু বালি মাটি বাহিৰৰ সৰু বাগানখনৰ ভিতৰতে মিলাই দিবলৈ চেষ্টা চলোৱা হৈছিল। কিন্তু সেই বুদ্ধিয়ে কাম নিদিলে। সেই কাৰণে কেইজনমান টাৱেল গোটাই মাংসৰ ৰলৰ নিচিনাকৈ সৰু সৰু মোনা তৈয়াৰ কৰি উলিয়াইছিল। পেংগুইনবিলাকে ফুৰিবলৈ ওলাওতে পেণ্টৰ জেপত হাত ভৰাই পেণ্টৰ তলৰ ফালে ওলোমাই লোৱা বালিৰ মোনা একোটা বচিৰে টানি নিছিল। পেলাব খোজা ঠাইত জেপৰ ভিতৰত লগাই লোৱা জৰিডাল খিলা কৰি দি মাটিবোৰ উলিয়াই দি জোতাৰে ঘঁহি সমান কৰি দিছিল। এইদৰে ১৫০ জন পেংগুইনে চোকা পহৰাৰ চকুত ধূলি দি কেইবাটন মাটি সুৰংগৰপৰা বাহিৰ কৰি আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল। কয়দীসকলৰ ভিতৰৰ ইঞ্জিনীয়াৰ কেইজনমানে তেওঁলোকৰ হাতত পৰা এখন আলোচনীৰ বিজ্ঞাপন পঢ়ি এটা অতি সমান ধৰণৰ এয়াৰপাম্পচেট সাজি উলিয়াইছিল। তাৰে তেওঁলোকে সুৰংগৰ ভিতৰলৈ বিশুদ্ধ বতাহ সোমোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। শিবিৰ সাজোতে অ'ত-ত'ত থাকি যোৱা ওয়াৰবোৰ লগ লগাই বৈদ্যুতিক ইঞ্জিনীয়াৰসকলে শিবিৰৰ ভিতৰৰ ওয়াৰিং নতুনকৈ লগালে আৰু তাৰপৰা বাহি হোৱা ওয়াৰ নি সুৰংগৰ ভিতৰলৈ লাইট নিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। বাৰান্দাৰপৰা দুই এটাকৈ বাৰ চুৰ কৰি নি সুৰংগৰ একেবাৰে অন্ধকাৰ ঠাইত লগাই লৈছিল। সুৰংগৰ ভিতৰৰ ইলেকট্ৰিক কানেক্সন শিবিৰৰ চাকুইটৰ লগত সংযোগ কৰি লৈছিল।

মাটি খন্দা দলটোৱে এটা ধৰা-বন্ধা নীতি নিৰ্ধাৰণ কৰি লৈছিল। এজনে মাটিবোৰ খান্দি ভৰিৰ তলেদি পেলাই গৈছিল, অন্য এজনে বিশেষভাৱে সাজি লোৱা বাকচত মাটিবোৰ ভৰাই ৰচীৰে টানি নি তেওঁলোকে তাতে সাজি লোৱা এবিধ নতুন ধৰণৰ টুলীত ভৰাই বাহিৰলৈ পঠাইছিল। সুৰংগত কাম কৰা প্ৰায়বোৰ কয়দীয়ে নাঙঠ হৈ কাম কৰিছিল দুই এজনেহে মাত্ৰ একোটা আন্দাৰেৰ পিকি লৈছিল। মে' মাহৰ শেষৰ পিনে তিনিওটা সুৰংগৰে প্ৰায় ৭০ ফুটকৈ খন্দা হ'ল। তেতিয়া 'এম্'ৰ মূৰবীজনে 'টম' সুৰংগত অধিক মনোনিবেশ কৰিবলৈ ল'লে— যিটোৰপৰা লক্ষ্যস্থানলৈ কম দূৰত্ব আছিল। 'টম'ত বাহিৰ হোৱা বালি মাটিবোৰ 'ডিক'ত ভৰাই থোৱা হৈছিল। যেতিয়া টমৰ প্ৰায় ১০০ ফুটমান খন্দা হ'ল তেতিয়া তাত এডোখৰ বহল ঠাই খান্দি উলিওৱা হৈছিল, য'ত মাটি খন্দা কয়দীবিলাকে অলপ মুকলিমূৰীয়াকৈ ফুৰা-মেলা কৰিব পাৰিছিল। আৰু ১০০ ফুট খান্দিবলৈ কাঠনিৰ ওচৰ পাবগৈ পৰা হ'ল। পক্ষাশজনীয়া জাল দলিল কৰা বিভাগটোৱে বিদেশত ফুৰা, ভুৱা অনুমতি পত্ৰ আৰু চিনাক্তকৰণ কাৰ্ড তৈয়াৰ কৰি উলিয়ালে। এই বিভাগটোৰ নাম দিয়া হৈছিল বিখ্যাত ইংৰাজ ট্ৰেভেল এজেন্সীৰ নামেৰে— ডীন্ আৰু ডচন্। পহৰাদাৰীবিলাকক চাহ, কফি, চক্লেট খুৱাই বাহিৰৰপৰা ৰঙীন পেক্সিল, ব্ৰাচ, বিশেষ ধৰণৰ কাগজ, মেগনেট গজাল ইত্যাদি আনোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। এবাৰ চাহ, কফি, চক্লেট খোৱাসকলে বাহিৰৰপৰা লাগতিয়াল বস্তু আনি দিবলৈ বাধ্য হৈছিল— নহ'লে তেওঁলোকৰ কাৰ্যকলাপ সম্বন্ধে কৈ দিয়াৰ বাবে ভাবুকি দিয়া হৈছিল। এই কামটোৱে তেওঁলোকৰ আঁচনিটোক বিশেষভাৱে সহায় কৰিছিল। ৰাৱাৰ বুটৰ তলত লাগি থকা জাল জাৰ্মান ষ্টাম্প সংগ্ৰহ কৰা হৈছিল। পাছপ'ৰ্ট বান্ধি উলিয়াবৰ বাবে কয়দীসকলে বাইবেল গ্ৰন্থৰ পাতল কাগজ ফালি লৈছিল আৰু নতুন কিতাপবোৰত লগোৱা পাতল ছামৰা ব্যৱহাৰ কৰিছিল। দৰ্জীৰ কামত ৬০ জন কয়দীক নিয়োগ কৰা হৈছিল। তেওঁলোকে আ, এ, এফৰ পোছাকৰপৰা কাপোৰ সংগ্ৰহ কৰি ৪০০ যোৰ অসামৰিক পোছাক চিলাই উলিয়াইছিল। হঠাতে কয়দীবিলাকে জানিলে যে এমেৰিকান কয়দীবিলাকক ৬ সপ্তাহৰ ভিতৰতে অন্য এটা কেম্পলৈ নিয়া হ'ব। এমেৰিকানসকলে এই সুৰংগ খন্দা কামত খুব খাটিছিল। সেইকাৰণে টম সুৰংগটো যিমান সোনকালে পৰা যায় সিমান সোনকালে শেষ কৰিবলৈ আশ্ৰয় চেষ্টা চলোৱা হৈছিল। জুন মাহৰ শেষৰ ফালে টম সুৰংগই ইতিমধ্যে কাঠনিখনৰ ওচৰ সীমা পালেগৈ। জাৰ্মানসকলে সেই

কাঠনিৰ কিছু অংশ চাফা কৰি তাত এটা নতুন শিবিৰ খুলিবলৈ লৈছিল। এনে অৱস্থাত সুৰংগ খন্দা আঁচনিখনে এটা ভয়াবহ পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হৈছিল। কিন্তু এমেৰিকান কয়দীসকল অতি সাহসী আছিল। তেওঁলোকৰ যত্নতেই টম্ সুৰংগটো ইতিমধ্যে ২৬০ ফুট দীঘলকৈ খন্দা হ'ল।

এদিনাখন পহৰীয়াসকলে ১২৩ নং ব্লকটো পৰীক্ষা কৰি আছিল। এজন পহৰীয়াই হঠাতে টম্ সুৰংগৰ ট্ৰেপদুৱাৰখনৰ কাষত জোৰেৰে হেঁচা মাৰি চাইছিল। তাৰ ফলত অকল সুৰংগটোৱে নহয় গোটেই ব্লকটোৰ ছালখনেই বাগৰি পৰিল। এই ঘটনাটো তেওঁলোকৰ কাৰণে আকাশী সবগ ভাগি পৰা যেন হ'ল। আগষ্ট মাহৰ শেষৰ সপ্তাহতে এমেৰিকান কয়দীসকলক অন্য কেম্পলৈ নিয়া হ'ল। সকলো কয়দীয়ে তেওঁলোকৰ বিদায়ৰ সময়ত এটা ডাঙৰ ভোজৰ আয়োজন কৰিছিল।

ইতিমধ্যে কয়দীসকলে অন্যথৰণে পলাই যোৱাৰ কথাও চিন্তা কৰিবলৈ ধৰিলে। সেই উদ্দেশ্যে কাঠমিস্ত্ৰীবিলাকে কাঠৰ টুকুৰাৰে জাৰ্মান বন্দুকৰ অনুকৰণ কৰিবলৈ লৈছিল। তিনিজন কয়দীয়ে ধুবিৰ ভেঁশচন ধৰি পলাইছিল। তাৰ কেইমিনিটমানৰ পিছতে অন্য ছয়জন কয়দীয়ে পলাই যাবলৈ চেষ্টা কৰোতেই ধৰা পৰিল। তেওঁলোকক গ্ৰেপ্তাৰ কৰা হ'ল। তাৰ ফল স্বৰূপে সকলো কয়দীয়ে ৭ ঘণ্টা ধৰি পেৰেডত ঠিয় হৈ থাকিবলগীয়া হৈছিল। পলাই যোৱা ৩ জন কয়দীৰ বিৱৰণ বাহিৰ কৰি তেওঁলোককো গ্ৰেপ্তাৰ কৰিছিল।

১৯৪৪ চনৰ ৩ আগত কয়দীবিলাকে হেৰী সুৰংগটো খান্দি আগবঢ়াই নিয়াৰ কথা ভাবিলে। টম্ সুৰংগটোৰপৰা ওলোৱা মাটিৰে ডিক্ সুৰংগ প্ৰায় ভৰ্তি হৈছিল। সেইকাৰণে ডিকৰ প্ৰতি কোনো ধৰণৰ মনোযোগ দিয়া হোৱা নাছিল। হেৰীৰপৰা বাহিৰ হোৱা বালি মাটিবোৰ এটা থিয়েটাৰ হলৰ ষ্টেজৰ তলত বখা হ'ল। হেৰীক প্ৰায় ৩০০ ফুট খান্দিবলগীয়া হৈছিল। এটা লাউদ স্পিকাৰপৰা এডাল ওয়াৰ চুৰ কৰি আনি হেৰীৰ ভিতৰতো লাইটৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ল।

২৪ মাৰ্চৰ দিনা সুৰংগটো খন্দা হৈ গ'ল। প্ৰায় ৫০০ শ মানুহে সুৰংগটো খন্দা কামত লাগিছিল। এই আঁচনিত কাম কৰা লোকৰপৰা গোপনীয় কেবলটৰ যোগেদি অতি দক্ষতাৰে কাম কৰা ২০ জনৰ নাম বাছনি কৰা হৈছিল। ২৪ মাৰ্চৰ দিনা 'এক্স'ৰ মূৰব্বী 'ৰ'জাৰ বুচেল' কয়দীসকলক জনালে যে সেইদিনা ৰাতিয়েই কয়দীসকল পলাব লাগিব।

ঠিক ৭-৪০ মিনিটত 'ৰ'জাৰ বুচেল' নামৰ কয়দীজনে এটা ধোঁৱাবৰণীয়া চুট পিন্ধি সুৰংগত সোমাল। হাতত এটা এটেচি কেচেৰে সৈতে তেওঁক এজন তজবজীয়া ব্যৱসায়ীৰ নিচিনা লাগিছিল। ৭৬ জন কয়দী সুৰংগটোৰপৰা ভয়ে ভয়ে ওলাই গৈছিল। পলাই যোৱা কামটো অতি সাৱধানে আৰু লাহে লাহে হাতত লোৱা হৈছিল। ছদ্মবেশী কয়দীসকলে বিভিন্ন বাধাৰ বাবে বহু সময় অপেক্ষা কৰিবলগীয়া হৈছিল। কয়দীবিলাকৰ কিছুমানক সাইলাখ বৈদেশিক কৰ্মীৰ নিচিনা লাগিছিল আৰু বাকীবিলাকক জাৰ্মান পোছাকত স্থানীয় লোক যেনহে লাগিছিল। এটা হুইচেলৰ ডাঙৰ শব্দয়ো কৰ্মীবোৰৰ কামটো অলপ পিছুৱাই দিছিল। ৮১ নং পলাতকজনক পহৰীয়া এজনে সুৰংগটোৰপৰা ওলাই যোৱা দেখিবলৈ পালে। পহৰাদাৰীয়ে লগে লগে হাতত থকা বাইফলত গুলি সাজি ল'লে। গুলি চলাবলৈ সাজু হওঁতেই অন্য এজন পলাতকে হাবিৰপৰা ওলাই আহি জাঁপ মাৰি পহৰাদাৰীক গুলি চোৱাত বাধা দিলেহি। পহৰাদাৰীজনো হতভম্ব হ'ল। তেওঁ মনৰ স্থিৰতাত উত্তেজিত হৈ আকাশলৈকে গুলি ফুটাই দিলে। তাৰ ফলত হেৰী সুৰংগৰ আঁচনি বন্ধ হৈ গ'ল। পহৰীজনে টৰ্চ দি সুৰংগটোৰ প্ৰধান দুৱাৰখন দেখুৱালে। তেওঁ এটা হুইচেল বজাই দিয়াৰ লগে লগেই পহৰাদাৰীবোৰ চাপি আহিল। হাবিৰ মাজত লুকাই থকা পলাতকবিলাকে আত্মসমৰ্পন কৰিলেহি।

দুই-তিনি দিনৰ ভিতৰে পলাই যোৱা কয়দীবিলাকৰ বেছিভাগকে গ্ৰেপ্তাৰ কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'ল। তাৰ ভিতৰতে ৫০ জনক জাৰ্মান সৈন্যই গুলিয়াই মাৰিলে। ৮ জনক যন্ত্ৰণা দিয়া শিবিৰলৈ পঠোৱা হ'ল। বাকী ১৫ জন কয়দীক গুলিয়াই জেনেতা চুক্তিৰ ভংগ কৰিছিল। সম্ভৱতঃ তাৰদ্বাৰাই তেওঁলোকে বাকী কয়দীবিলাকৰ মনোবল ভাঙি দিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল, কিন্তু যন্ত্ৰণা দিয়া শিবিৰত বখা ৮ জন কয়দীয়ে পুনৰ এটা সুবংগ খান্দি পলাই সাৰিছিল। তেওঁলোককো অৱশ্যে পুনৰ গ্ৰেপ্তাৰ কৰা হৈছিল। ইফালে সেই সময়ত জাৰ্মানসকলৰ অৱস্থা পানীত হাঁহ নচৰা হৈছিল। গতিকে কয়দীকেইজনক গুলিয়াই মাৰিব নোৱাৰিলে। গুলি কৰি মৰাসকলৰ ভিতৰত জৰ্জ বুচেলে আছিল তেওঁৰেই 'এক্স' বাহিনীটোৰ গুৰি ধৰিছিল অতি দক্ষতাৰে আৰু দায়িত্বপূৰ্ণভাৱে। দুসপ্তাহৰ পিছত গুলিয়াই মৰা কয়দীবিলাকৰ স্মৃতি পাত্ৰ অনা হৈছিল। যেতিয়াই কয়দীবিলাকে গুলি কৰি মৰা ৫০ জনৰ নাম তালিকাখন পালে সেই মুহূৰ্ততে ক'লাবেজ পৰিধান কৰি তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ অসন্তোষ প্ৰকাশ কৰিলে আৰু পাত্ৰটো স্মৃতি 'গম্বুজ'ত বখা হ'ল।

জুন মাহত স্পেনিচ ভাষাত লিখা এখন চিঠি ষ্টেলাগ লুষ্টলৈ লৈ আহিল। ইয়াত জনোৱা হৈছিল যে এজন ভাটচ্ পাইলট পলাই আহি কৃতকাৰ্য্যতাৰে লণ্ডন পালেহি। হেৰী সুবংগইদি পলাই যোৱা কয়দীবিলাকৰ ভিতৰত ৩ জনহে পলাই সাৰিল। কেইদিনমানৰ পিছতে 'এক্স'ক চিনাক্তকৰণ কৰা হ'ল। এই সময়ত ষ্টেলাগ লুষ্টত জৰ্জ নামেৰে এটা সুবংগ খান্দি থকা হৈছিল। কয়দীবিলাক পলাই যোৱাৰ বাবে সাজু হৈছিল, কিন্তু গোটেই পৰিস্থিতিটো বদলি হৈ গ'ল। ৩০ মাইল দূৰত্বত থকা সৈন্যবাহিনীৰ কেম্পলৈ কয়দীবিলাকক জাৰ্মান সৈন্যই খোজকঢ়াই লৈ গৈছিল।

১৯৪৫ চনৰ ২ মে তাৰিখে বৃটিছ সৈন্যবাহিনীয়ে এই কয়দীবিলাকক মুকলি কৰি দিছিল।

